

SWAZEK 10

J.M.J.

9. listopadu 1910

Špatné účinky svatých skutků konaných s lidskými úmysly.

Byla jsem ve svém obvyklém stavu a doporučovala jsem mnoho potřeb Církve svému pozhnanému Ježíši. Ježíš mi řekl: "Má dcero, nejsvětější skutky vykonané s lidským úmyslem jsou jako popraskané nádoby, do nichž, když se nalije nějaký nápoj, postupně stéká na zem a jestliže je někdo vezme do ruky v době nouze, najde je prázdné. To je důvod, proč se děti Mé Církve dostaly do takového stavu, protože jejich díla jsou konaná s lidským záměrem, takže se v potřebách, v nebezpečích, v urážkách ocitli bez milostí. A proto oslabené, neklidné a téměř zaslepené lidským duchem se oddávají excesům. Ach! Jak ostražití měli být představitelé Církve, abych se nestal terčem posměchu a téměř zástěrkou pro jejich hanebné skutky. Je pravda, že by bylo mnoho pohoršení, kdyby činili pokání, ale to by byla pro Mě menší urážka než mnohé svatokrádeže, kterých se dopouštějí. Ó, je pro Mě příliš těžké je snášet! Modli se, modli se, má dcero, neboť z nitra dětí Církve se chystá vyjít najevo mnoho smutných věcí." A zmizel.

12. listopadu 1910

Kolika způsoby se duše dá Bohu, tolikrát se On dá duši.

Myslela jsem na blahoslaveného Ježíše nesoucího kříž na Kalvárii, zvláště když se setkal s Veronikou, která Mu nabídla plenu, aby si otřel tvář celou od krve a řekla jsem svému laskavému Ježíši: "Má Lásko, Ježíši, Srdce mého srdce, jestliže Ti Veronika nabídla plenu, já Ti nechci nabídnout malou látku na utírání Tvé Krve, ale nabízím Ti své srdce, svůj stálý tlukot srdce, všechnu svou lásku, svou malou inteligenci, svůj dech, oběh své krve, své pohyby, celou svou bytost, aby sis osušil svou krev a nejen ze své tváře, ale z celého Tvého nejsvětějšího Lidství. Chci se roztrhat na tolik kousků, kolik je Tvých ran, bolestí, hořkostí, kolik jsi prolil kapek krve, abych je vložila na všechna Tvá utrpení, jako mou lásku, jako konejšení, jako polibek, jako zadostiučinění, jako lítost, jako poděkování atd. Nechci ze sebe vyloučit sebemenší částičku, ani kapku krve, která by se o Tebe nestarala. A víš, Ježíši, co za to chci? Abys vtiskl svůj Obraz do každé částičky mého bytí a zapečetil ho, abych Tě našla ve všem. A všude rozmnož mou lásku."

A tolik dalších nesmyslů, které jsem říkala.

Když jsem přijala svaté přijímání a podívala se do svého nitra, viděla jsem celého Ježíše v každé části své bytosti, v plameni. A tento plamen mluvil o lásce. A Ježíš mi řekl: "Hle, moje dcera šťastná – kolika způsoby se mi odevzdala, tolika způsoby, ba trojnásobně, jsem se jí dal Já."

23. listopadu 1910

Láska stačí na všechno a mění přirozené ctnosti v božské.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o čistotě, a protože o této krásné ctnosti nijak nepřemýšlím, ani pro, ani proti, zdá se mi, že mě tento klíč čistoty ani netrápí, ani se o něj nijak nezajímám, proto jsem si řekla: "Sama nevím, co k této ctnosti cítím, ale nechci se do ní plést, stačí mi láska na všechno."

A Ježíš, když se chopil mé řeči, mi řekl:

"Má dcero, láska vše obklopuje, vše spoutává, všemu dává život, nad vším vítězí, vše zkrášluje a vše obohacuje. Zatímco čistota se nespokojí s žádným činem, pohledem, myšlenkou, slovem, které není čestné, ostatní snáší, spokojí se tedy s nabytím přirozené čistoty. Láska však žárlí na všechno, dokonce i na myšlenku, na dech, i kdyby byl čestný, chce všechno pro sebe, a tak dává duši čistotu, ne přirozenou, ale božskou a tak i všechny ostatní ctnosti. Lze tedy říci, že láska je trpělivost, láska je poslušnost, je sladkost, je statečnost, je pokoj, je všechno, takže všechny ctnosti, pokud nemají život z lásky, lze nanejvýš nazvat ctnostmi přirozenými, ale láska je mění ve ctnosti božské. Ó, jaký rozdíl mezi jedněmi a druhými, přirozené ctnosti jsou služebnice, božské ctnosti jsou královny. Proto láska stačí na všechno."

28. listopadu 1920

Nedostatek lásky uvrhl svět do sítě neřestí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem svého vždy milovaného Ježíše a cítila jsem se ve svém nitru celá proměněná láskou mého milovaného Ježíše a teď i já jsem se ocitla v Ježíši a propukla jsem ve skutky lásky spolu s Ježíšem a milovala jsem tak, jak miloval Ježíš, ale nemohu to říct, chybí mi slova. A teď jsem našla svého milovaného Ježíše v sobě a sama jsem vybuchla ve skutky lásky a Ježíš je cítil a řekl mi:

"Řekni to, řekni to, zopakuj to znovu, pozvedni Mě svou láskou; nedostatek lásky uvrhl svět do sítě neřestí."

Mlčel, aby mi naslouchal, a já jsem znovu opakovala skutky lásky. Řeknu jen to málo, co si pamatuji:

"V každém okamžiku, v každé hodině Tě vždy budu milovat celým svým srdcem.

Ve všech deších svého života Tě chci milovat svým dechem.

Ve všech úderech svého srdce láska, láska chci opakovat.

Ve všech kapkách své krve láska, láska chci volat.

Ve všech pohybech svého těla jen lásku chci objímat.

Jen o lásce chci mluvit, jen na lásku chci hledět, jen lásce budu naslouchat, vždy jen na lásku chci myslet.

Jen láskou chci hořet, jen láskou chci být pohlčena, jen lásku chci ochutnávat, samu lásku chci potěšit.

Jen láskou chci žít a v lásce zemřít.

Ve všech chvílích a hodinách chci všechny volat k lásce.

Sama vždy s Ježíšem a v Ježíši chci vždy žít, do Jeho Srdce se ponořit, a spolu s Ježíšem a Jeho Srdcem, láska, chci Tě milovat."

Ale kdo může říct všechno? Měla jsem pocit, že jsem se přitom celá rozdělila na mnoho malých plamínek a pak se z nich vytvořil jediný plamen.

29. listopadu 1910

Ježíš žárlí na to, že by duši mohl potěšit někdo jiný.

Měl přijít dobrý a svatý kněz a já jsem se s ním chtěla poradit, zvláště o svém současném stavu, abych poznala Boží Vůli. Když přišel poprvé a podruhé, viděla jsem, že nevědělo nic z toho, co jsem chtěla. Nyní, když jsem přistoupila k přijímání, celá ztrápená, vyprávěla jsem svému láskyplnému Ježíši o svém velkém trápení a řekla jsem Mu: "Můj Živote, Mé Dobro a Mé Všechno, je vidět, že Ty sám jsi pro mě všechno, nikdy jsem v žádném stvoření, byť dobrém a svatém, nenašla slovo, útěchu, vysvobození ze sebemenších pochybností. To ukazuje, že pro mě nemá být nikdo jiný než Ty sám celý pro mě a já sama, sama a vždycky jen pro Tebe, a zcela a vždycky se opouštím v Tobě, ať jsem jakkoli špatná, měj tu dobrotu, abys mě držel v náručí a neopustil mě ani na okamžik."

Zatímco jsem to říkala, můj blahoslavený Ježíš se ukázal ve mně a všechno převracel, aby zjistil, jestli se Mu něco nelíbí. A zatímco všechno obracel, vzal do rukou něco jako zrnko bílého písku a hodil to na zem.

Pak mi řekl: "Má nejdražší dcero, je zcela správné, že jsem Všim pro toho, kdo je celý Můj. Příliš žárlím na to, že by mu někdo jiný mohl přinést sebemenší úlevu. Já sám, jedině sám, chci ti to vynahradiť pro všechny a ve všem, co tě trápí? Co chceš? Udělám cokoli, abys byla šťastná. Vidiš to bílé zrnko písku, které jsem z tebe odstranil? Nebylo to nic jiného než trocha úzkosti z poznání Mé Vůle skrze jiné. Vzal jsem ti ji a hodil na zem, abych tě zanechal ve svaté lhostejnosti, takhle tě chci mít. A nyní ti řeknu, jaká je Má Vůle: Chci mši svatou a také svaté přijímání. Pokud jde o to, zda máš čekat na kněze, aby tě přivedl zpět nebo ne, bude ti to lhostejné, pokud se budeš cítit ospalá, nebudeš se snažit přivést se zpět násilím, a pokud se budeš cítit zotavená, nebudeš se snažit usnout. Ale věz, že chci, abys byla vždy připravená a vždy na svém místě oběti, i kdybys ne vždy trpěla, chci, abys byla jako vojáci na bitevním poli, i když bojový akt netrvá celou dobu, mají své zbraně připravené, a pokud je to nutné, i když sedí ve svých ubikacích, kdykoli by chtěl nepřítel zaútočit, jsou vždy připraveni ho porazit. Totéž platí i pro tebe, Má dcero: budeš vždy připravena, vždy na svém místě, abych tě našel připravenou vždy, když budu chtít, abys trpěla pro Mou úlevu nebo abys zadržovala trest či z jakéhokoli jiného důvodu, našel vždy připravenou. Nemusím tě vždy povolávat, ani tě disponovat pro každý čas k oběti, ale budu tě mít jako vždy povolanou, i když tě ne vždy budu držet v aktu utrpení. Takže si rozumíme, že? Buď klidná a ničeho se neboj."

2. prosince 1910

Ježíšova jiskra.

Ještě v mém obvyklém stavu přišel můj věčně milovaný Ježíš a já se uviděla jako jiskra a tato jiskra kroužila kolem mého drahého Ježíše a zastavila se tu u Jeho hlavy, tu v Jeho očích, tu v Jeho ústech a sestoupila do hlubin Jeho rozkošného Srdce. Pak vyšla ven, točila se a Ježíš si ji položil přímo pod nohy a místo, aby v žáru Jeho božských chodidel pohasla, ještě více se rozhořela a s větší rychlostí Mu vycházela zpod nohou a znovu obcházela Ježíše a teď se s Ježíšem modlila, teď milovala, teď napravovala, zkrátka dělala to, co dělal Ježíš, a s Ježíšem se tato jiskra nesmírně rozhořela, všechny objímala v modlitbě, nikdo jí neunikl, ocitla se v lásce všech a pro všechny milovala, napravovala, vynahrazovala, napravovala všechny a všechno. Ó, jak obdivuhodné a nevyslovitelné je to, co se děje s Ježíšem, chybí mi slova, abych mohla dát na papír projevy lásky a další věci, které se dějí s Ježíšem. Poslušnost by chtěla, ale mysl jde nahoru, aby vzala slova od Ježíše, a jde dolů, dělá, aby našla výrazy, slova přirozeného jazyka, a nenajde cestu ven, proto nemohu. Proto mi můj milovaný Ježíš řekl:

"Má dcero, ty jsi Ježíšova jiskra. Jiskra může být kdekoli, může proniknout vším, nezabírá místo, nanejvýš žije vysoko a potuluje se, a je také rozkošná."

A já: "Ach, Ježíši, jiskra je velmi slabá a může snadno pohasnout. A když zhasne, není snadné jí vdechnout nový život. Chudák já, jestli se mi to stane, tak mne to zahubí."

A Ježíš: "Ne, ne, Ježíšova jiskra nemůže pohasnout, protože její život je živen Ježíšovým ohněm, a jiskry, které mají život z Mého ohně, nepodléhají smrti, a pokud zemřou, zemřou v ohni samotného Ježíše. Udělal jsem z tebe jiskru, abych si s tebou mohl více užít, a vzhledem k malosti jiskry ji mohu použít tak, aby neustále kroužila, vcházela do Mě a vycházela ze Mě, a držet ji v kterékoli části sebe, v očích, v uších, v ústech, pod nohama, kdekoli se Mi to nejvíce líbí."

22. prosince 1910

Abychom mohli pro Boha konat velké věci, musíme zničit sebeúctu, lidské ohledy a vlastní přirozenost.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, viděla jsem před sebou různé kněze a blahoslavený Ježíš řekl:

"Abychom byli schopni konat velké věci pro Boha, je třeba zničit sebeúctu, lidské ohledy a vlastní přirozenost, abychom znovu žili z božského života a opírali se jen o úctu našeho Pána a toho, co se týká Jeho cti a slávy. Je třeba člověka rozdrtit a proměnit v prach, abychom žili z Boha. A hle, ne ty, ale sám Bůh v tobě bude mluvit a působit a duše a díla, která ti budou svěřena, přinesou nádherné účinky.

Budeš mít plody, které chceme ty i Já, takové, jako dílo kněžských shromáždění, o kterých jsem mluvil dříve. Jeden z nich může být schopen toto dílo podporovat a také provádět, ale trocha vlastní úcty, zbytečného strachu a lidských ohledů

učiní ho neschopným a milost, když najde duši obklopenou těmito nízkostmi, letí a nezastaví se, a kněz zůstává člověkem a pracuje jako člověk a má ve své práci účinky, které může mít člověk, nikoli účinky, které může mít kněz oživený Duchem Ježíše Krista.

24. prosince 1910

Nerozhodné duše nejsou k ničemu dobré.

Přijala jsem svaté přijímání a modlila jsem se k dobrému Ježíši za jednoho kněze, který chtěl vědět, zda ho Pán volá do řeholního stavu, a dobrý Ježíš mi řekl: "Dcero, já ho volám, ale on je stále nerozhodný. Duše, které nejsou rozhodné, nejsou k ničemu dobré, zatímco ten, kdo je odhodlaný a rozhodný, překonává všechny obtíže. Rozpouští je. A ti, kteří budou tyto potíže způsobovat, budou oslabeni a nebudou mít odvahu mu odporovat, protože ho uvidí tak odhodlaného. Je to malý útok, který ho svazuje, a Já nechci kontaminovat svou milost v srdcích, která nejsou ode všeho odpoutaná. Když se odpoutá ode všeho a ode všech, pak ho Má milost ještě více zaplaví a pocítí potřebnou sílu, kterou potřebuje k naplnění Mého povolání."

25. prosince 1910

Kněží jsou připoutáni k rodinám, zájmům, vnějším věcem, atd. Proto jsou pro kněze nezbytné domy shromáždění.

Dnes ráno se požehnaný Ježíš ukázal jako velice maličký, ale tak půvabný a krásný, že mě sladce okouzлил, zvláště pak se mi ještě více zalíbil, neboť svými drobnými ručkama vzal malé hřebíčky a přibil mě s dovedností hodnou jen Mého vždy milovaného Ježíše, a pak mě naplnil polibky a láskou a já Jeho. A tak se mi potom zdálo, že jsem v jeskyni svého novorozeného Ježíše, a Můj malý Ježíš mi řekl:

"Má milovaná dcero, kdo Mě přišel navštívit do jeskyně Mého narození? Mými prvními návštěvníky byli pouze pastýři. Jen oni přicházeli a odcházeli, nabízeli Mi dary a své maličkosti. Oni byli první, kdo přijali poznání o mém příchodu na svět, a následně byli také první, kdo byli naplněni Mou milostí. Proto si vždy vybírám chudé, nevzdělané a opovrhované lidi a konám v nich zázraky milosti, oni jsou vždy nejochotnější, nejsnáze Mi naslouchají, věří Mi, aniž by Mi dělali tolik obtíží, tolik hádek, jako to naopak dělají vzdělaní lidé. Pak přišli mudrci, ale žádného kněze nebylo vidět, ačkoli se Mi měli klanět jako první, protože podle Písma, které studovali, znali víc než všichni ostatní, čas, místo, a bylo pro ně snazší přijít a navštívit Mě, ale nikdo, nikdo se nepohnul, ba, zatímco Já jsem se ukázal mudrcům, oni se nepohnuli, ani se neobtěžovali udělat krok, aby šli po stopách Mého příchodu. To byl zármutek při mém narození, pro Mne nejtrpčí, neboť v těch kněžích bylo tolik lpění na bohatství, na zájmech, na rodinách a na vnějších věcech, že jim to zaslepilo zrak, zatvrdilo srdce a otupilo inteligenci, aby poznali nejsvětější, nejjistější pravdy, a byli tak pohlceni nízkými pozemskými věcmi, že by nikdy neuvěřili, že by Bůh mohl přijít na zem v takové chudobě a v takovém ponížení, a nejen při mém narození. Ale i v průběhu Mého života, kdy jsem konal ty nejúžasnější zázraky, Mě nikdo nenásledoval, spíše zosnovali Mou smrt a zabili Mě na kříži. A když jsem použil všech svých umění, abych je přitáhl k sobě, pominul jsem je a vybral jsem si chudé a nevědomé lidi za své apoštoly a utvořil jsem v nich svou církev. Oddělil jsem je od jejich rodin, osvobodil je ode

všech pout bohatství, naplnil je poklady svých milostí a učinil je schopnými vést mou Církev a duše.

Musíš vědět, že tato moje bolest stále trvá. Kněží těchto časů se spojili s kněžími oněch časů, drží se za ruce ve svých připoutanostech k rodinám, zájmům, vnějším věcem. Věnují málo nebo vůbec žádnou pozornost vnitřnímu, ba co víc, někteří klesli tak hluboko, že dokonce ukazují světským lidem, že nejsou spokojeni se svým stavem a nechávají svou důstojnost klesnout až na dno a dokonce pod úroveň samotných světských lidí. Ach, Má dcero! Jakou vážnost může mít jejich slovo u lidí? Naopak, kvůli nim národy upadají ve své víře a v propastech ještě horšího zla, krácejí ve slepotě a v temnotách, protože v kněžích už nevidí světlo. Odtud pramení potřeba kněžských shromaždišť, aby po očištění kněze od temnoty, v níž se nachází, od rodin, od zájmu a starostí o vnější věci, mohl vydávat světlo pravých ctností a lid se mohl vzpamatovat z omylů, do nichž upadl. Tato setkání jsou tak potřebná, že kdykoli se Církev dostala na své dno, byla téměř vždy prostředkem k tomu, aby se znovu pozvedla krásnější a majestátnější".

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Mé Nejvyšší a Jediné Dobro, Můj milovaný Živote, lituji Tvou bolest a ráda bych ji zmírnila svou láskou, ale Ty příliš dobře víš, kdo jsem, jak jsem ubohá, nevědomá, zlá a pak do krajnosti zachvácená svou vášní pro skrývání. Byla bych ráda, kdybys mě mohl v sobě skrýt natolik, že by nikdo nevěřil, že existuji a Ty místo toho chceš, abych mluvila o těchto věcech, které tak zarmucují Tvé nejlaskavější Srdce a jsou pro Církev tak potřebné. Ó Můj Ježíši, mluv ke mně o lásce a jdi k jiným dobrým a svatým duším, aby mluvily o těchto věcech, které jsou tak užitečné pro tvou Církev."

A dobrý Ježíš pokračoval: "Má dcero, i já miluji skrytost, ale všechno má svůj čas, a když to bylo třeba pro čest a slávu Otce a pro dobro duší, odhalil jsem se a vedl svůj veřejný život. Tak to dělám s dušemi, někdy je skrývám, jindy je zjevuji, a ty musíš být ke všemu lhostejná, chtít jen to, co chci já, vskutku žehnám tvému srdci, tvým ústům, a budu v tobě mluvit svými ústy a svým zármutkem.

A tak mi požehnal a zmizel.

8. ledna 1911

Rodina kněze zabíjí. Vlastní zájem dělá z kněze trouchnivé dřevo.

Nyní píši minulé věci, abych se podřídila a vysvětluji, jaká mají být tato setkání kněží, která chce požehnaný Ježíš. Když ke mně loni v listopadu přišel jeden svatý kněz a řekl mi, abych se zeptala Ježíše, co od něj chce, můj věčně milovaný Ježíš mi řekl:

"Poslání Mnou vyvoleného kněze bude vysoké a vznešené. Jde o záchranu těch nejušlechtlejších, nejsvětějších, což jsou kněží, kteří se v této době stali terčem posměchu lidu. Nejvhodnějším prostředkem by bylo vytvořit tyto domy setkávání kněží, aby se oddělili od svých rodin, neboť rodina kněze zabíjí, zatímco ho má podporovat, tlačit a dokonce mu hrozit. Jsou-li spaseni kněží, jsou spaseny i národy."

Měla jsem tedy od Ježíše čtyři sdělení, týkající se těchto setkání a zapsala jsem si je a dala je tomu knězi, takže jsem nepovažovala za nutné, je v těchto mých spisech opakovat, ale poslušnost chce, abych je zapsala a obětovala.

Můj rozkošný Ježíš mi řekl: "Poslání, které ti dám, je vysoké a vznešené zvláště pro kněze. Víra v národech téměř vyhasla, a pokud v nich ještě je nějaká jiskra, je jakoby skrytá pod popelem. Život kněží, který je téměř celý světský, a možná ještě horší, stejně jako jejich příklad, který není dobrý, přispívá k tomu, že tato jiskra umírá, a co bude s nimi a s národy? Proto jsem ho povolal, aby se zajímal o Mou věc a příkladem, slovem, skutkem a obětí jim poskytl útočiště. Nejvhodnější ochranou, úkrytem a nejúčinnějším řešením by bylo vytvoření domů pro shromáždění diecézních(nebo světských) kněží v jejich zemích a oddělit je od jejich rodin. Rodina kněze zabíjí a způsobuje temnotu lidského zájmu, temnotu oceňování světských věcí, temnotu zkaženosti, zkrátka bere všechn lesk, nádheru kněžské důstojnosti a činí z něj pohádku pro lid. Dám mu neohroženost, odvahu a milost, pokud se pustí do práce."

Kromě toho se zdálo, že požehnaný Ježíš naplňuje jeho srdce tu láskou, tu bolestí, která je součástí Jeho zármutku.

Mé Nejvyšší a Jediné Dobro mi stále říká, jak velké dobro by přišlo do Církve zřízením těchto domů shromáždění: „Dobří se stanou ještě lepšími, nedokonalí, vlažní, laxní se stanou dobrými, špatní, zlí odejdou pryč a hle, tělo služebníků Mé Církve se pročistí a očistí a ti nejvyvolenější, nejsvětější zůstanou očištěni, lid zůstane napraven“.

V tu chvíli jsem před sebou viděla jako na obraze Corato a pak kněze, kteří se měli ujmout vedení díla, ale řídit je otec G., kněžími se zdáli být otec C., D., B. a D., C., F., za nimi další, a zdálo se, že každý musí dát část svého majetku. A můj rozkošný Ježíš dodal:

"Je třeba to dobře svázat, aby nikdo neunikl, a opatřit jim potřebné prostředky, aby nezatížili lid. A tak by příjem farnosti měly být vázány pouze na ty, kdo se těchto setkání budou účastnit a ti budou vydržovat chór a všechny ostatní úřady, které patří jejich službě.

Zpočátku budou vzbuzovat rozpory a pronásledování, ale nanejvýš mezi samotnými kněžími. Ale hned se věci změní a lid bude stát při nich, budou se o ně starat a oni se budou těšit z míru a plodů své práce, neboť kdo je se Mnou, tomu dopřávám, aby vše bylo pro ně."

Pak se mi můj vždy laskavý Ježíš vrhl do náruče, celý utrápený a prosící, že by se i kameny musely slitovat, a řekl: "Řekni otcí G., že ho prosím, Já ho prosím, aby pomohl, zachránil a nenechal zahynout Mé děti."

Můj věčně milovaný Ježíš pokračoval ve stejném tématu. Když byli přítomni otcové, viděla jsem, že se nebe otevřelo a můj rozkošný Ježíš a nebeská Maminka ke mně přišli a svatí z nebe nás pozorovali a Můj dobrotivý Ježíš řekl:

„Dcero, řekni otcí G. že budu rozhodně chtít toto dílo, už se do něj začínají míchat těžkosti, a řekni, že není potřeba nic jiného než neohroženost, odvaha a nezištnost. Je třeba zavřít uši přede vším lidským a otevřít je tomu, co je božské, jinak budou lidské těžkosti tou sítí, která je zmate, takže nebudou vědět, jak z toho ven, a Já je spravedlivě potrestám tím, že z nich udělám hadry lidí. Ale když na druhé straně slíbí, že se pustí do práce, budu pro ně vším, a oni nebudou ničím jiným než stíny, které budou následovat práci, kterou jsem si tak přál. Nejen to, ale budou mít ještě jedno velké dobro, protože Církev musí být očištěna a obmyta prolitím krve, protože se velmi, velmi ušpinila, že se mi z toho dělá špatně. Ale kde se takto očistí, ušetřím krev. Co víc chtějí?"

Pak se obrátil, jako by se díval na kněze, a dodal: "Vybral jsem si tě za vedoucího tohoto díla, neboť jsem do tebe zasal sémě odvahy a to je dar, který jsem ti dal a nechci, by sis tento dar ponechal nadarmo. Dosud jsi ho promarnil v lehkomyšlných věcech, v malichernostech a v politice, a ty ti zaplatily hořkostí a nikdy ti nedaly klid. Nyní dost, dost, dej se do mého díla, buď odvážný, dělej všechno pro Mě a Já budu pro tebe vším a zaplatím ti tím, že ti dám pokoj, milost a způsobím, že získáš tu úctu, kterou jsi v minulosti lovil a nezískal, ba nedám ti lidskou úctu, ale božskou."

Pak řekl otci G.: "Synu můj, odvahy, braň Mou věc. Podporuj a pomáhej těm kněžím, které vidíš pro tuto práci trochu disponované. Slib v Mém jménu každé dobro těm, kdo se chtějí zvednout, a pohroz těm, kdo vyvolávají rozpory a překážky. Řekni biskupům a představeným, že pokud chtějí zachránit stádo, je to jediný prostředek. Je na nich, aby zachránili pastýře a pastýři stádo. Pokud biskupové nezachrání pastýře, jak může být zachráněno stádo?"

Když jsem se doslechla o potížích kněží při zakládání domů shromáždění, modlila jsem se k dobrému Ježíši, aby odstranil překážky, které brání tak velkému dobru, je-li to Jeho Vůle. A můj milovaný Ježíš mi při příchodu řekl:

"Má dcero, všechny překážky přicházejí proto, že se každý dívá na dílo podle svých vlastních podmínek a dispozic a přirozeně přicházejí tisíce provázků a překážek, které mu brání v jeho krocích, ale kdyby se na dílo dívali podle Mé cti a slávy a jediného dobra své duše a duší ostatních, všechny provázky by se přetrhly a překážky by zmizely. Pokud se však vydají na cestu, budu s nimi a budu je chránit natolik, že pokud by se některý kněz chtěl postavit proti Mému dílu a bránit mu, jsem ochoten ho připravit o život."

Pak můj věčně milovaný Ježíš dodal: "Ó, mé dítě, víš, co je nejnepřekonatelnější překážkou a nejsilnější nástrahou? Je to pouze vlastní zájem. Vlastní zájem je osidlem kněze a protože z něj dělá ztrouchnivělé dřevo, hodí se jen k tomu, aby se smažil v pekle. Zájem dělá z kněží terč posměchu ďábla, opovržení lidu a modlu jejich rodin, takže ďábel jim bude klást mnoho překážek, aby jim v tom zabránil, protože vidí, že síť, která je držela v řetězech a v otroctví jeho panství, se přetrhla. Proto řekni otci G., aby povzbuzoval ty, které vidí, že jsou k tomu ochotní a neopouštěl je, dokud neuvidí, že dílo začalo. Jinak začnou pouze plánovat a nedokončí ho. Řekni také biskupům, aby nepřijímali svěcení jiných, pokud nebudou ochotni žít odloučení od svých rodin. Řekni mu také, že se tomu budou mnozí smát a dělat si z toho legraci, ale jemu to nebude vadit, všechno bude sladké, když bude trpět kvůli Mně."

10. ledna 1911

Pokud se kněží nezabývají výhradně Bohem, zůstávají vyprahlí, protože se nepodílejí na vlivu milosti.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a modlila jsem se ke svému věčně milujícímu Ježíši, aby odstranil překážky, které brání těmto setkáním, a ukázal nám cestu, která se mu nejlépe líbí. Na chvíli požehnaný Ježíš přišel a řekl:

"Má dcero, bod, na kterém mi nejvíce záleží a který je mi nebližší, je dokonalé odloučení od vlastní rodiny. Ať vše, co mají, dají své rodině a ponechají si jen své osobní věci a protože je musí vydržovat Církev, spravedlnost velí, že tam, odkud přicházejí, musí se i vrátit, to znamená,

že vše, co mohou mít, musí sloužit k vydržování a zvelebování děl Mé slávy a dobra lidí, jinak k nim nebudu štedrý. A nejen že se se svými rodinami rozloučí pouze fyzicky, ale i srdcem. Jinak se objeví tisícírá chamtivost, kdo může mít větší zisk, a to mezi nimi vyvolá zlé nálady, pokud se jednomu dá místo většího zisku než druhému, aby dal své rodině. Praxe ukáže, kolik zla přijde, pokud nedosáhnou tohoto nesmírně důležitého bodu. Kolik nejednoty, žárlivosti, zášti a podobně!

Raději se spokojím, že jich bude méně, než aby kazili dílo, které si tak přeji. Ach, má dcero, kolik Ananiášů se objeví! A jak dobře budou umět obhajovat, protěžovat, omlouvat tuto tolik žádanou modlu zájmu. Ach, pouze s těmi, kdo se Mi zasvěcují, mám to neštěstí, že místo toho, aby dbali na Mě, Moji čest, slávu a posvěcení odpovídající jejich postavení, sloužím jim jen jako příkrývka a jejich cílem je pečovat o své rodiny a příbuzné. Ach, ne tak ti, kdo se oddávají světu, ti se snaží své rodiny roztahovat. A pokud nemohou roztáhnout, jdou tak daleko, že se zřeknou vlastních rodičů.

Když se však kněz nestará jen o Mou slávu a o úřady, které se týkají pouze kněžské služby, není ničím jiným než vykloubenou kostí, která působí bolest Mně, bolest sobě i lidem a znemožňuje jeho povolání. A jako kost, která není na svém místě, vždy způsobuje bolest a tím, že se nepodílí na proudění mízy v těle, usychá a je třeba se jí zbavit pro její zbytečnost, protože působí bolest ostatním údům, a vyhodit ji. Tak kněží, když se nestarají jen o Mne, jsou kostmi vytěsněnými z Mého Těla, zůstávají vyprahlí, protože se neúčastní vlivů Mé milosti, a Já se o ně starám, ale když vidím jejich zatvrzelost, odhazují je od sebe, a víš kam? Do hlubin pekla.“

Pak dodal: "Napiš, pošli zprávu tomu otci, kterému svěřuji toto kněžské poslání, aby v této věci stál pevně, aby Mi ji učinil nedotknutelnou; řekni mu také, že chci, aby byl na kříži a vždy se Mnou ukřížovaný.“

15. ledna 1911

Zájem je jedem kněze. Boha nechápe ten, kdo není zbaven všeho a všech.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíšek se objevoval s pláčem a to takovým, že mi Ho nebeská Maminka přinesla, abych Ho utišila, tak jsem Ho líbala, hladila, objímala a říkala Mu:

"Co ode mě chceš? Nechceš snad lásku, která by Tě učinila šťastným a utišila Tvůj pláč? Copak jsi mi sám mnohokrát neřekl, že Tvé štěstí je moje láska? A já Tě miluji velmi, velmi, ale miluji Tě spolu s Tebou, protože sama Tě milovat neumím. Dej mi svůj horoucí dech, který celou mou bytost roztaví v plamen lásky, a pak Tě budu milovat za všechny, budu Tě milovat se všemi, budu Tě milovat v srdcích všech.

Ale kdo může říct všechny moje nesmysly? Pak se mi zdálo, že se trochu uklidnil, a abych svou sladkou Lásku zcela odvrátila od pláče, řekla jsem Mu: "Můj Živote a mé Všechno, utěš se. Až se budou konat kněžská shromáždění, jak se utěšíš!"

Hned řekl: "Ach, má dcero, zájem je kněžský jed, který do nich pronikl natolik, že jim otrávil srdce, krev, až do morku kostí. Ach, jak dobře ho ďábel utkal, když v nich našel vůli, která se chtěla nechat utkat. Má Milost použila veškeré své umění, aby v nich utkala tkalcovský stav lásky a dala jim protiváhu zájmu, ale nenašla jejich vůli k tomu disponovanou, utkala málo nebo

nic božského, proto ďábel, který není schopen těmto kněžským shromážděním zcela zabránit, činí mnoho ztrát, spokojuje se alespoň s tím, že udržuje látku, kterou jim utkal jedem zájmu. Ach, kdybys viděla, jak málo lidí je ochotno oddělit se od svých rodin, dokonce i srdcem, a svrhnout tento jed zájmu, plakala bys se Mnou. Copak nevidíš, jak v tomto ohledu mezi sebou bojují? Jak rozrušení zůstávají? Jak se rozčilují? Ne, považují to za nepoměr, který se nehodí do jejich stavu".

Když to říkal, viděla jsem, jak málo kněží je k tomu připraveno. Ježíš zmizel a já se ocitla sama v sobě. Nyní, když jsem se cítila znechucená psát tyto věci o kněžích a když jsem učinila oběť, protože tak chce poslušnost, můj milovaný Ježíš potom přišel a dal mi polibek jako odměnu za oběť, kterou jsem přinesla a přidal:

„Má milovaná dcero, neřekla jsi všechno o nepříjemnostech, které by vznikly, kdyby kněz zůstal zaseknutý v rodinných vazbách, o mnoha pomýlených povoláních, nad kterými Církev v této smutné době hořce pláče: Tolik modernistů, tolik kněží vyprázdňených od pravé zbožnosti, tolik oddaných požitkům, tolik nestálosti, tolik jiných, kteří se dívají na ztrátu duší jakoby nic, bez nejmenšího rozhořčení, a tolik dalších přehmatů, které dělají, to jsou známky nesprávných povolání. A pokud rodiny uvidí, že ze strany kněží už není žádná naděje, nikdo nebude mít potěšení nabádat své syny, aby se stali kněžími, a jejich synové nebudou mít ani pomyslení na to, že by svou službou obohacovali, vychovávali rodiny."

A já: "Ach, Můj sladký Ježíši, místo abys mi to říkal, jdi k představeným, k biskupům, aby Ti v této věci mohli vyhovět, ale já, chudák, co mám dělat? Nic jiného, než Tě litovat, milovat a napravovat."

A Ježíš: "Dcero moje, od představených, od biskupů? Jed sobectví napadl všechny, a protože jsou téměř všichni zachvácení touto morovou horečkou, chybí jim odvaha napravit a zastavit ty, kdo jsou na nich závislí. Kromě toho mi nerozumějí ti, kdo nejsou zbaveni všeho a všech, Můj hlas zní jejich sluchu velmi špatně, ba zdá se jim absurditou, věcí, která se nehodí do lidských poměrů, když s tebou mluvím, rozumíme si dost dobře, a když nic jiného, najdu výlev pro svou bolest, a ty Mě budeš mít raději, protože víš, že jsem rozhořčený."

17. ledna 1911

Občanští představitelé budou naslouchat Ježíši více než církevní představitelé. Domy setkávání kněží se budou nazývat "Domy vzkříšení víry".

Ještě v mém obvyklém stavu přišel můj věčně milovaný Ježíš, ale tak ztrápený a hořící láskou, že toužil a žádal o obcerstvení. Vrhel se mi kolem krku a řekl mi:

"Má dcero, dej Mi lásku, to je jediné osvěžení, které ukojí Mou touhu po lásce."

Pak dodal: "Dcero, to, co jsi napsala o setkáních kněží, není nic jiného než zkouška, kterou s nimi provádím, pokud Mě poslechnou, je to dobře. Pokud ne, neboť představení duchovenstva Mi nechtějí naslouchat, neboť i oni jsou spoutáni provázky zájmů a otroky lidské bídy, téměř na ně doráží, místo aby vládli nad bídou, to jest nad zájmy, nad výškami a jinými věcmi, vládne nad nimi bída, a proto, ohlušení tím, co je lidské, nebudu ani pochopen, ani vyslyšen, obrátím se k občanským představitelům, kteří mi ochotněji naslouchají, kteří Mi budou naslouchat snáze, pro jejich touhu vidět kněze ponížené a tito jsou snad o něco více zbaveni majetku než

sami duchovní, Můj hlas více uslyší, a co nechtějí udělat z lásky, k tomu je donutím z nutnosti a násilím, a zbytek, který z nich zbyl, nechám odstranit vládou.

A já: "Mé Nejvyšší a Jediné Dobro, jaké jméno dáš těmto domům a jaká budou pravidla?"

Řekl: "Název bude znít: "Domy vzkříšení víry". Jako regule, mohou používat stejné regule jako oratoř svatého Filipa Neriho." Pak dodal: "Řekni otci B., že ty budeš varhaníkem a on bude ozvučovat toto dílo. Bude-li zesměšňován a nemilován zainteresovanými stranami, dobří a nemnoho skutečně dobrých, pochopí nutnost a pravdu, kterou oznamuje, učiní to svou povinností a pustí se do práce a pak, budou-li zesměšňováni, budou mít tu čest, že se Mi budou více podobat."

19. ledna 1911

Ježíšovo slovo je věčné. Ježíš chce vidět kněze nedotknutelného poutem rodiny. Duch kněží této doby: Duch pomsty, nenávisti, zájmu, krve.

Slyšela jsem o potížích, které kněžím působí zejména úplné zpřetrhání svazků s jejich rodinami, a že je nemožné provést to tak, jak řekl blahoslavený Ježíš. Pokud by to byla pravda, měl by mluvit s papežem, protože on, který má pravomoc, by mohl všem přikázat a vyřešit toto dílo. To všechno jsem opakovala blahoslavenému Ježíši a stěžovala si Mu: "Má Nejvyšší Lásko, neměla jsem pravdu, když jsem Ti řekla, abys šel k představeným a řekl jim tyto věci, než když je řekneš mně, nevědomé, co mohu dělat?"

A můj vždy laskavý Ježíš mi řekl: "Dcero moje, piš, neboj se. Jsem s tebou. Mé slovo je věčné, a co nemůže prospět zde, může prospět jinde.

Co nemůže být vykonáno v této době, bude vykonáno v jiné době. Ale Já to tak chci: kněze nedotknutelného poutem rodiny. Ach, ty nevíš, jaký je duch kněží těchto časů, vůbec se neliší od kněží světských: duch pomsty, nenávisti, zájmu, krve. Teď, když mají žít společně, a pokud jeden vydělává víc než druhý a nedává to pro dobro všech, jeden se bude cítit podvedený, druhý ošizený, další ponížený, domnívají se, že by tento příjem měli mít i oni. A pak ty boje, zášť, smutek a dokonce by došlo k úderům. Váš Ježíš vám řekl, že tento bod je nutný, je to pilíř, je to základ, je to život, je to výživa tohoto díla, kdyby to šlo, tak bych na tom tolik netrval. Má dcero, podívej se, jak jsou hrubí a nevědomí ohledně božských věcí, nemám jejich způsob myšlení, oni se plazí za důstojností. Já když se sděluji duším, nedívám se na hodnosti, ať už jsou to biskupové nebo papežové, ale dívám se, zda jsou zbaveni všeho a všech. Hledím, jestli všechno, všechno v nich je láska ke Mně. Hledím, zda se činí pány byť jen jediného dechu, jediného úderu srdce; a vidím-li, že jsou samá láska, nehledím na to, zda jsou nevědomí, ubozí, chudí, opovrhovaní a prach. Tentýž prach proměňuji ve zlato, proměňuji je ve Mne, sděluji jim vše ze sebe, svěřuji jim svá nejniternejší tajemství, činím je součástí svých radostí a bolestí. A protože žijí ve Mně na základě lásky, není divu, že si uvědomují Mou Vůli o duších a o Mé Církvi. Jeden je jejich život se Mnou, jedna je vůle a jedno je světlo, kterým vidí pravdu podle božských a ne podle lidských vizí a proto se nenamáhám sdělovat se těmto duším a povznáším je nad veškerou důstojnost."

Pak mě objal, políbil a řekl mi: "Má krásná dcero, ale krásná z Mé vlastní krásy, ty se rmoutíš nad tím, co říkají? Nermuť se, zeptej se otce B., mého ubohého syna, kolik toho vytrpěl od

svých nadřízených, bratří a jiných, až ho nazvali bláznem, čarodějem, a dali mu povinnost činit pokání a jaký byl jeho zločin? Láska! Styděli se za svůj život ve srovnání s jeho, vedli proti němu válku a stále válčí. Ó, jak drahý je zločin lásky! Mnoho Mne stojí láska a mnoho stojí mé milované děti! Ale já ho velmi miluji a za to, co vytrpěl, jsem mu jako odměnu dal sebe a přebývám v něm. Chudák můj syn, nenechají ho samotného; všude ho špehují, což ostatním nedělají, aby našli, kdo ví, nějakou věc, na které by ho napravili a umravnil. Ale protože jsem s ním, učiním jejich umění marným. Dodej mu odvalu, ale – oh! Jak strašný bude soud, který vynesu nad těmi, kdo se odvažují hanobit mé drahé děti!"

28. ledna 1911

Láska nutí Boha protrhnout závoje víry. Církev umírá, ale nezemře.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem Srdce svého sladkého Ježíše a při pohledu na Ježíše jsem viděla Jeho Srdce v něm a při pohledu na sebe jsem viděla i Jeho Nejsvětější Srdce ve mně. Ó, kolik sladkosti, kolik radosti, kolik harmonie bylo cítit v tomto Srdci! A tak, zatímco jsem se těšila z Ježíše, slyšela jsem Jeho nejněžnější hlas, který vycházel z Jeho Srdce a říkal mi:

"Dcero, rozkoši Mého Srdce, láska chce své vylítí, jinak by nemohla být přitahována zvláště těmi, kdo Mě opravdu milují a nepřipouštějí si žádné jiné potěšení, jinou chuť, jiný život než lásku. Cítím se k nim tak přitahován, že Mě sama láska nutí protrhnout závoje víry, a Já se odhaluji a dávám jim okusit ráj s přestávkami již zde na zemi. Láska Mi nedává čas čekat na smrt pro ty, kdo Mě opravdu milují, ale očekávám ji již v tomto životě. Těš se, pocíťuj Mé rozkoše, vidíš, kolik spokojenosti je v Mému Srdci. Účastni se všeho, vlévej se do Mé lásky, aby se ta tvá rozšířila a mohla Mě více milovat."

Když to říkal, uviděla jsem kněze a Ježíš pokračoval:

"Má dcero, Církev je v těchto časech v agónii, ale nezemře, spíš povstane ještě krásnější. Dobří kněží usilují o život, který je více neokázalý, více obětavější, a čistší. Špatní kněží usilují o život zájmový, pohodlnější, smyslnější, zcela pozemský. Mluvím, ale ne k nim. Mluvím k těm několika dobrým, i kdyby byl jen jeden v zemi. K těm mluvím a přikazuji, žádám, prosím, aby vytvořili tyto domy shromažďování a zachránili Mi kněze, kteří přijdou do těchto útočišť a zcela se osvobodí od jakýchkoli vazeb k rodině. A díky těmto několika dobrým se má Církev zotaví ze své agónie. To jsou mé opory, mé pilíře, pokračování života Církve. Nemluvím k ostatním, tedy k těm, kteří se necítí na to, aby se odpoutali od jakýchkoliv rodinných vazeb. Když totiž promluvím, rozhodně Mě nikdo neposlouchá. Ba, při pouhém pomyslení na zpřetrhání všech vazeb jsou rozhořčeni, ach! Bohužel jsou zvyklí pít z kalicha zájmu a jiných věcí, které jsou sice sladkostí pro tělo, ale jedem pro duši, tyto lidé nakonec budou pít ze stoky světa. Chci je zachránit za každou cenu, ale nejsem vyslyšen, proto mluvím, ale pro ně je to, jako bych nemluvil".

4. února 1911

Tam, kde se budou konat kněžská shromáždění, bude pronásledování mírnější.

Když jsem byla v obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš mi řekl: "Dcero, řekni otci G., ať vyžaduje setkání kněží. Neměli by dopustit, aby pronásledování přišlo dříve, běda jim! Neboť tam, kde se tato shromáždění konají, bude pronásledování buď mírnější nebo budou ušetřeni ran. Hniloba je veliká a příliš páchnoucí a je třeba železa a ohně. Železo k rozřezání shnilého masa a oheň k očištění. Tak spěchejte, spěchejte."

8. února 1911

Láska dělá Ježíše šťastným. Luisa je pro Ježíše rájem na zemi.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a strávila asi šest dní zcela ponořená do lásky mého pozeňnaného Ježíše, takže jsem občas cítila, že už to nemohu vydržet, a říkala jsem Ježíši: "Dost, dost, už to nevydržím." Připadala jsem si jako v lázni lásky, která mi pronikla až do morku kostí. Teď ke mně Ježíš mluvil o lásce a o tom, jak moc mě miluje. A teď jsem já mluvila k Němu o lásce.

Krásné na tom je, že Ježíš se někdy neukázal, a já jsem plavala v této lázni lásky a cítila, jak se kruh mé ubohé přirozenosti láme. Stěžovala jsem si Ježíši a On mi šeptal do ucha: "Láska jsem Já, a pokud cítíš lásku, je jisté, že jsem s tebou."

Jindy, když jsem si stěžovala, mi řekl náhle do ucha: "Luiso, ty jsi Můj ráj na zemi a tvá láska Mě činí šťastným."

Řekla jsem: "Ježíši, můj drahý, co to říkáš? Chceš se mi vysmívat? Sám v sobě jsi šťastný. Proč říkáš, že jsi šťastný ze mě?"

Odpověděl: "Dobře Mě poslouchej, Mé dítě, a pochopíš, co ti říkám. Neexistuje žádná stvořená věc, která by neměla život z Mého Srdce, všichni tvorové jsou jako tolik strun, které vycházejí z Mého Srdce a které mají život ze Mne, z nutnosti, a přirozeně všechno, co dělají, má odezvu v mém Srdci, i kdyby to byl jen pohyb. Následkem toho, když dělají zlo, když mě nemilují, když mi dávají neustále najevo mrzutost, ta struna se ozývá v mém Srdci zvuky smutku, hořkosti, hříchů a tvoří tam truchlivé zvuky, které Mě činí nešťastným kvůli té struně nebo životu, který ze Mne vychází. Na druhé straně, jestliže Mě miluje a je celý zaměřený na to, aby Mě potěšil, ta struna mi působí neustálé potěšení a tvoří v ní slavnostní, sladké zvuky, které ladí s Mým vlastním životem, a kvůli té struně se mi tak líbí, že jsem šťastný a užívám si kvůli ní svůj vlastní ráj. Pokud tomu všemu dobře rozumíš, nebudeš už říkat, že se ti vysmívám.

A tady je to, co jsem řekla o lásce a co řekl Ježíš. Budu mluvit nesmysly a možná i nesouvisle, protože mysl se nedokáže zcela přizpůsobit slovům:

"Ó, můj Ježíši, láska jsi Ty, Ty jsi celá láska, a lásku chci, lásku si přeji, lásku vzdychám, lásku prosím a vyprošuji lásku, láska mě zve, láska je můj život, láska mi srdce hýčká do náruče mého Pána. Z lásky jsem opojena, z lásky jsem blažená. Já sama, sama, sama pro Tebe! Ty sám a sám pro mne! Teď, když jsme sami, mluvíme o lásce? Dej mi pochopit, jak moc mě miluješ, protože jen ve tvém srdci se láska chápe".

"Chceš, abych s tebou mluvil o lásce? Dýchám-li, miluji tě, tluče-li Mé srdce, Můj tep ti říká láska, láska, láskou k tobě šílený, hýbu-li se, lásku ti přidávám, láskou tě zaplavuji, láskou tě obklopuji, láskou tě hladím, láskou do tebe vrhám šípky, láskou do tebe strkám, láskou tě vábím, láskou tě krmím a ostré šípy ti do srdce posílám."

"Dost, ó můj Ježíši, cítím, že omdlévám z lásky, podepři mě ve svém náručí, uzavři mě do svého srdce a dej, ať se ze tvého srdce také vylévá má láska, jinak zemřu láskou. Z lásky blouzním, z lásky hořím, s láskou hoduji, z lásky chřadnu, láska mě pohlcuje. Láska mě zabíjí a ještě krásněji mě pozvedá k novému životu. Můj život mi uniká a cítím jen život Ježíše, mé lásky, a v Ježíši, mé lásce, se cítím nesmírně a miluji všechny. Láskou mě zraňuje, láskou mě znechucuje, láskou mě zkrášluje a ještě více obohacuje. Nevím, co víc říct, ach! Lásko, ty jediná mi rozumíš, ty jediná mě chápeš, mé ticho ti řekne ještě víc, ve tvém krásném srdci člověk řekne víc mlčením než mluvením, a milováním se člověk učí milovat. Lásko, lásko, mluv jen Ty, neboť jsi láska, víš, jak mluvit o lásce."

"Lásku chceš slyšet? Celé stvoření k tobě promlouvá láskou. Září-li hvězdy, lásku ti říkají; vychází-li slunce, láska tě pozlacuje; září-li celým svým světlem v plné poledne, šípy lásky posílám do tvého srdce; zapadá-li slunce, láska ti říká: 'Ježíš, který za tebe umírá z lásky. V hromu a blesku lásku k tvému srdci posílám, a proudy polibků tvému srdci dávám; na křídlech větrů to láska běží; šumí-li vody, k tobě náruč svou natahují; hýbe-li se listí, k srdci tě tisknu; voní-li květy, láskou tě znovu tvořím. Celé stvoření němou řečí říká tvému srdci: 'Jen od tebe chci život z lásky'. Lásku chci, po lásce toužím, lásku z nitra svého srdce vyprošuji, šťastný jsem, jen když mi lásku dáš".

"Mé Dobro, Mé Všechno, nenasatná Lásko, chceš-li lásku, lásku mi dej. Chceš-li mě učinit šťastnou, mluv o lásce; chceš-li mě uspokojit, miluj mě. Láska mě naplňuje, láska mě nutí létat a přivádí mě před trůn mého Stvořitele. Láska mi ukazuje Nestvořenou Moudrost a vede mě do věčné Lásky, a tam si dělám příbytek.

Život lásky, budu žít ve tvém srdci, budu Tě milovat pro všechny, budu Tě milovat ve všech. Ježíši, zapečeť mě celou z lásky ve svém srdci; vyprázdní mé žíly a místo krve nech proudit lásku; vezmi mi dech a nech mě dýchat vzduch lásky; spal mé kosti a tělo a utkej mě celou, celou z lásky. Láskou mě proměň, k lásce mě přizpůsob, láskou mě nauč trpět, láskou mě ukřižuj a udělej mě celou Tobě podobnou."

24. března 1911

Modlete se za potřeby církve.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj věčně milovaný Ježíš, a když jsem ho prosila za jisté potřeby Církve a za jistého B., který dal tisknout pekelné knihy, řekl mi: "Dcero moje, neudělal nic jiného, než že se ještě více vrhl do bahna. Rozumný člověk hned pochopí, jak je hloupý a jak jsem ho Já sám přivedl k halucinacím, když jsem do jeho tvrzení nevložit žádnou skutečnou sílu mysli. Nechci, aby se kněží namáhali s jeho čtením. Budou příliš podlí, když to udělají, překročí svou důstojnost, jako by se starali o dětské přehmaty. Dali by mu prostor pro další nesmysly. Ale tím, že se o něj nebudou starat a nevěnují mu pozornost, způsobí mu alespoň bolest z toho, že si nikdo nevšímá toho, co dělá, a nikdo si ho neváží.

Odpoví na to skutky hodnými své služby, to je nejkrásnější odpověď. Pak se stane, že sám padne do pastí, kterou nastražil ostatním."

26. března 1911

Jedinou úlevou, která Ježíše posiluje, je láska.

Dnes ráno, když jsem byla mimo sebe, jsem viděla nebeskou Maminku s Dítětem v náručí. Božské Dítě mě zavolalo svou malou ručičkou a já jsem letěla pokleknout před Královnu Maminku a Ježíš mi řekl:

"Má dcero, dnes chci, abys promluvila s naší Maminkou."

A já jsem se zeptala: "Má nebeská Maminko, řekni mi, je ve mně něco, co se Ježíši nelíbí?"

A ona: "Má nejdražší dcero, buď klidná, neboť teď nevidím nic, co by se Mu mohlo nelíbit. Kdyby se ti někdy přihodilo něco, co by se Mu mohlo nelíbit, ihned tě budu informovat, důvěřuj své Mamince a neboj se."

Když mě o tom Královna nebes ujistila, cítila jsem, jak do mě vdechla nový život, a dodala jsem: "Má nejsladší Matko, v jaké smutné době se nacházíme, řekni mi, je opravdu pravda, že Ježíš chce kněžská shromáždění?"

A Ona: "S jistotou je chce, protože vlny se brzy zvednou příliš vysoko a tato shromáždění budou kotvami, lampami, kormidlem, jimiž se Církev zachrání před ztroskotáním v bouři. Neboť zatímco se bude zdát, že bouře všechno potopila, po bouři uvidíš, že kotvy, lampy a kormidla, tedy to nejstabilnější, co má pokračovat v životě Církvě, zůstalo. Ale ach, jak jsou podlí, zbabělí a tvrdého srdce, skoro nikdo se nepohne, přitom je čas na práci, nepřátelé neodpočívají, ale oni nečinně sedí, o to hůř pro ně."

Pak dodala: "Dcero, snaž se vše nahradit láskou, jen jedna věc ať je ti drahá: láska, jen jedna myšlenka, jen jedno slovo, jen jeden život: láska."

Chceš-li se Ježíši líbit a těšit Ho, miluj Ho. Vždy Mu dej příležitost, abys k Němu mluvila o lásce. To je Jeho jediná úleva, která Ho obnovuje: láska. Řekni Mu, ať k tobě mluví o lásce, a On se bude radovat."

Řekla jsem: "Můj něžný Ježíši, slyšíš, co říká naše Maminka? Že bych tě měla požádat o lásku a mluvit o lásce."

A Ježíš, oslavující, řekl takové a tolik věcí o ctnosti, výši, vznešenosti lásky, že nepřisluší lidské řeči, aby to opakovala; proto se zde zastavím.

16. května 1911

Ježíš nechce zmást nepřátele církve a pláče nad bolestivými ranami, které jsou v Těle Církve.

Modlila jsem se, aby požehnaný Ježíš zmátl nepřátele Církve, a můj věčně milovaný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, mohl bych zmást nepřátele svaté Církve, ale neudělám to. Kdybych to udělal, kdo by očistil Mou Církev? Členové Církve, a zvláště ti, kteří jsou v postavení a zastávají důstojné posty, mají zaslepené oči a velmi se mýlí, a dokonce jdou tak

daleko, že chrání falešně ctnostné a utlačují a odsuzují skutečně dobré. To se mi tak nelíbí, když vidím, že je těchto několik mých pravých dětí pod břemenem nespravedlnosti, ty děti, z nichž musí Církev znovu povstat a jimž dávám mnoho milostí, abych je k tomu disponoval. Vidím, jak jsou přitisknuté zády ke zdi a svázané, aby nemohli vykročit. To Mne tak bolí, že jsem kvůli nim velmi rozzlobený!

Poslouchej, má dcero, jsem celý sladký, vlídný, laskavý a milosrdný, natolik, že díky své sladkosti okouzluji srdce. Ale jsem také silný, abych byl schopen rozdrtit a spálit ty, kteří nejen utlačují dobro, ale dosáhnou bodu, kdy brání dobru, které jiní chtějí konat. Ach! ty pláčeš nad světskými a Já pláču nad bolestivými ranami, které jsou v Těle Církve. Tito Mě zarmucují natolik, že převyšují rány světských, protože přicházejí ze strany, odkud jsem to nečekal, a nutí Mě, abych světské proti nim poštvál.“

19. května 1911

Důvěra Ježíše uchvacuje. Ježíš chce, aby duše zapomněla sama na sebe a starala se pouze o Něho.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj věčně milovaný Ježíš se ukázal celý zarmoucený. Obklopila jsem Ho, litovala, milovala, objímala a utěšovala Ho s plnou důvěrou a můj dobrý Ježíš mi řekl:

"Má dcero, ty jsi Má spokojenost. Líbí se mi, aby duše zapomněla na sebe, na své trápení, zabývala se jen Mnou, Mým zármutkem, Mou hořkostí, Mou láskou a se vši důvěrou zůstávala kolem Mě. Tato důvěra unáší Mé Srdce a zaplavuje Mě tolikerou radostí, že stejně jako duše zapomíná na sebe pro Mne, tak i Já zapomínám na všechno, a činím ji pro Mne jedinou a přicházím nejen proto, abych jí dal, ale i proto, aby si vzala, co chce. Naopak duše, která pro Mne nezapomíná na všechno, ani na své bídy, a chce být kolem Mne se vši úctou, s bázní a bez důvěry, která rozjitřuje Mé Srdce, a jako by chtěla být s bázlivou zdrženlivostí u Mne a se vši obezřetností, té nic nedávám a nic si nemůže vzít, protože jí chybí klíč důvěry, lehkosti, prostoty, všech věcí, které jsou nutné, abych jí dal a ona si vzala; proto s bídou přichází a s bídou zůstává.“

24. května 1911

Čím je Bůh od přirozenosti, tím je duše z milosti.

Přemýšlela jsem o nepochopitelné velikosti a Boží moudrosti, že když nám dává svá dobra, nic tím neumenšuje, spíše se zdá, že tím, že dává, získává slávu, kterou stvoření dává tím, že přijímá dobra od Pána. A blahoslavený Ježíš mi při příchodu řekl:

"Má dcero, i ty máš toto věno, ne v těle, ale v duši, které ti předala Má dobrota; ve skutečnosti tím, že se snažíš vlévat do duší dobrotu, ctnost, lásku, trpělivost, mírnost, se vůbec nezmenšuješ, ba naopak, když je vléváš do druhých, vidíš-li, že ti přinášejí užitek, máš z toho větší potěšení. Proto to, co ty jsi z milosti v duši, Já jsem z přirozenosti, a to nejen dobra ctnosti, ale všech možných dober, přirozených, duchovních a všeho druhu".

7. června 1911

Ježíšův zármutek nad kněžími. Láska, která se skrývá, běda!

Strávila jsem nesmírně trpké dny, protože jsem byla zbavena svého rozkošného Ježíše. Prosila jsem Ho, aby se rozhodl přijít a přišel jako blesk a řekl mi:

"Láska, která se skrývá, běda!"

Když jsem Ho prosila za Církev a za soucit s mnoha dušemi, které se ztrácejí, protože bojují proti Církvi a jejím služebníkům, Ježíš dodal:

"Má dcero, nermuť se. Je nutné, aby nepřátelé očistili Mou Církev. A až ji očistí, trpělivost a ctnosti dobrých se stanou světlem pro nepřátele a oba, jeden i druhý, budou spaseni."

Řekla jsem: "Alespoň nedovol, aby se o chybách tvých služebníků dozvěděli světší lidé. Jinak postihnou Církev ještě více."

Ježíš odpověděl: "Má dcero, nepros Mě, neboť jsem rozhořčen, chci, aby věc vyšla najevo, už nemohu, už nemohu, svatokrádeže jsou obrovské, jejich zakrýváním bych dal pole k tomu, aby páchali větší zlo. Budeš mít trpělivost snášet Mou nepřítomnost, budeš hrdinkou, chci důvěřovat tobě, která jsi má dcera, zatímco Já budu zaměstnán přípravou bičů pro světské a kněze."

21. června 1911

Není svatosti, pokud duše neumírá v Ježíši.

Myslela jsem na nebeskou Matku, když držela mého věčně milovaného Ježíše bez života v náručí, a přemýšlela jsem o tom, co dělala a jak o Něj pečovala. A světlo doprovázené hlasem ve mně mi řeklo:

"Má dcero, láska působila v mé Matce mocně. Láska Ji celou pohltila ve Mně, v Mých ranách, v Mé krvi, v Mé vlastní smrti a způsobila, že zemřela v Mé lásce. A Má láska, pohlcující lásku a celou bytost Mé Matky, ji přiměla znovu povstat s novou láskou – to znamená s celou Mou láskou. Takže její láska ji přiměla povstat k životu celému ve Mně, k větší svatosti a zcela božské. Není pravého života, pokud není celý pohlcen Mou láskou."

23. června 1911

Láska nepodléhá smrti. Nad láskou není žádná moc ani práva.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu a blahoslavený Ježíš přišel, řekl mi:

"Má dcero, láska nepodléhá smrti, nad láskou není žádná moc, žádná práva, láska je věčná a pro ty, kdo milují, je věčná se Mnou. Láska se ničeho nebojí, o ničem nepochybuje a samotné zlo proměňuje v lásku. Láska jsem Já sám a tolik miluji ty, kdo Mě ve všem milují a kdo všechno dělají z lásky, jaké běda těm, kdo se jich dotknou, dám je spálit ohněm své nesmírné spravedlnosti."

2.července 1911

Kde je láska, tam je život. Bez lásky je vše mrtvé.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, jakmile přišel blahoslavený Ježíš, řekl:

"Má dcero, kde je láska, tam je život, a to ne lidský, ale božský. Proto všechny skutky, i ty dobré, které nejsou konány z lásky, jsou jako namalovaný oheň, který nedává žár nebo namalovaná voda, která neuhásí žízeň a neočistí. Ó, kolik namalovaných nebo mrtvých skutků konají dokonce osoby, které jsou Mi zasvěceny! Neboť jedině láska obsahuje život, žádná jiná věc neobsahuje tolik síly, aby dala život všemu. Vskutku, bez lásky je všechno mrtvé."

6. září 1911

Kdo myslí jen na sebe, hubne.

Ježíš pokračuje téměř stejným způsobem: tedy trpkým strádáním a mlčením. Nanejvýš se projeví a jde o běžné věci, takže si je nezapisuji. Vzpomínám si, že když si stěžuji na svůj stav, On mi v nitru říká:

"Dcero moje, buď trpělivá! Chovej se statečně jako hrdinka. Odvahu, nech Mě, abych trestal, a pak přijdu jako dřív." Vzpomínám si také, že mi řekl o mém stavu:

"Má dcero, ti, kdo věnují pozornost obtížím, pochybnostem a sobě samým, jsou jako puntičkáři, kteří cítí přede vším odpor a místo aby mysleli na to, jak se nasytit, myslí na špínu, i když tam není, a proto hubnou, a tak umírají. Stejně tak duše, které všechno trápí, hubnou a tak umírají."

Další drobnosti si nepamatuji dobře.

Dnes ráno, když jsem byla mimo sebe, jsem našla v náručí Dítě Ježíše, které silně, silně plakalo, protože slyšelo, že Ho chtějí vyhnat z Itálie. Jeli jsme cestou do Francie a oni Ho nechtěli přijmout. A můj věčně milovaný Ježíšek mi s pláčem řekl: "Všichni Mě vyhánějí, nikdo Mě nechce, a Já, stísněn, je budu bičovat."

Zároveň jsem viděla ulice plné kamení, požáry, velké škody ve městě.

"Viděla jsi to? Ustupme, má dcero, ustupme."

A tak jsme šli spát a On zmizel. Po několika dnech, když jsem Ho prosila, aby se uklidnil kvůli mnoha pohromám, které pocítujeme, mi řekl:

"Má dcero, jednají se Mnou jako se psem a Já je přinutím, aby se navzájem zabíjeli jako psi."

Ó, Bože, jaká bolest v srdci! Uklidni se, Pane, uklidni se!

6. října 1911

Ježíš se skrývá, aby mohl trestat. S Ježíšem může duše dělat všechno, bez Něho nemůže dělat nic.

Říkala jsem si: "Jak je možné, že mě blahoslavený Ježíš musí připravit o svou milující přítomnost, aby mohl potrestat lidi? Chtěla bych vědět, jestli nechodí za jinými dušemi, aby Ho viděly. Myslím, že je to výmluva nebo je něco ve mně, co Mu brání přijít."

A Ježíš, učiniv se sotva viditelným, mi řekl:

"Má dcero, je skutečně pravda, že kvůli trestům nepřicházím často, a i když připouštím, že k některým jiným chodím, nic to nevypovídá. Vše závisí na tom, jakého stavu duše dosáhly díky mé milosti. Například: kdybych přišel k duši začátečnici nebo k té, která Mě nevlastní, jako bych byl celý její, udělala by pro Mne málo nebo nic. Neměla by tu odvahu, tu důvěru Mě odzbrojit a spoutat, jak se jí zachce. Takoví jsou všichni předem nesmělí a to oprávněně, protože do Mne nevstoupili jako páni, aby se Mnou mohli nakládat, jak chtějí. Naopak, duše, která dospěje tak daleko, že Mě vlastní, je odvážná a sebevědomá, zná všechna Božská tajemství a může Mi říci, a to s rozumem: 'Jsi-li můj, chci dělat, co chci'. A proto se skrývám, abych mohl jednat. Spojením se Mnou by velmi trpěli, aby trestali nebo by Mi v tom bránili. Proto je nutné, Má dcero, abych se ti neprojevoval. Jinak chci od tebe slyšet, co bys Mi udělala? Jak moc bys neodporovala?"

Řekla jsem: "Jistě, Pane, musela bych se držet všeho, čemu jsi mě sám naučil: milovat tvory jako Tvé obrazy a jako sebe. Kdybych Tě mohla vidět jako předtím, nikdy bys nemohl dopustit válku v Itálii. Ty se však skrýváš a já jsem jako nic a čisté nic. S Tebou mohu všechno, ale bez Tebe nic."

A Ježíš řekl: "Vidíš? Sama to říkáš. Kdybych tedy přišel k tobě, válka by se stala hrou, zatímco Má Vůle je přinést smutné a vážné následky. Proto ti opakuji svůj refrén: "Odvahu, klid, buď Mi věrná, nebuď jako dítě, které ze všeho onemocní, ale jako hrdinka. Opravdu tě neopustím, ale budu se skrývat ve tvém srdci. A ty budeš i nadále žít podle Mé Vůle, a pokud ne, národy dojdou k takovým excesům, že to vyvolá hrůzu a strach."

8. října 1911

Hrozby invaze cizinců do Itálie.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, sotva jsem spatřila svého rozkošného Ježíše, ale byl tak utrápený, že by to rozplakalo i kameny. Ukázal mi obležená města, jako by cizinci chtěli vtrhnout do Itálie. Všichni vydávali výkřiky bolestí a strachu, někteří se schovávali.

A Ježíš mi celý ztrápený řekl: "Má dcero, jak smutné časy, ubohá Itálie! Sama se chystá k záhubě, dal jsem jí mnoho, dopřál jsem jí víc než ostatním národům a ona Mi za to dala ještě více hořkosti."

A já jsem se chtěla modlit, aby se uklidnil tím, že do mě vlije svou hořkost, ale zmizel.

10. října 1911

Ježíš ji přitahuje, aby plnila Jeho vůli.

Cítím, že umírám žalem, a často opakuji svůj refrén: "Moji ubozí bratři, moji ubozí bratři." Ježíš zvětšil mou bolest tím, že mi ukázal tragédii války, kolik krve bylo a bude prolito. Ježíš se zdál být neoblomný a řekl:

"Už to nemohu vydržet. Chci to ukončit, splníš Mou Vůli, že?"

"Jistě, jak si přeješ. Ale můžu zapomenout, že jsou to Tvé děti, které vzešly ze Tvých rukou?"

Ježíš řekl: "Ale tyto děti mi působí velké utrpení a nejen že chtějí zabít vlastního otce, ale chtějí ze sebe udělat vrahy. Kdybys věděla, jak moc Mě trápí, spojila by ses se Mnou."

A když to řekl, zdálo se mi, že mi spoutal ruce a drží mě tak pevně u sebe, že jsem se cítila zcela proměněna v Jeho Vůli a ztratila sílu dělat Mu násilí, a dodal: "To je dobré, vše je v Mé Vůli."

Když jsem viděla svou neschopnost a tragédii, rozplakala jsem se a řekla: "Můj Ježíši, co budou dělat? Není prostředků, jak je zachránit, alespoň zachránit jejich duše, kdo bude moci odolat? Alespoň mě si vezmi první!"

Ježíš řekl: "Vidíš? Budeš-li dál plakat, odejdu a nechám tě na pokoji, i ty Mě chceš trápit. Zachráním všechny, kdo chtějí, tak neplač. Dám ti jejich duše, buď šťastná. Snad tě už nemohu vzít do nebe, protože jsi tak zoufalá. Víš, že tě nevezmu?"

A jak jsem stále plakala, zdálo se, že se Ježíš vzdálil a já musela hlasitě křičet: „Ježíši, neopouštěj mě, už nebudu plakat!“

11. října 1911

Pravá láska spočívá ve spojení vůlí. Ježíš neumí těm, kdo Ho milují, nic odepřít.

Můj věčně milovaný Ježíš prostě přichází, ale vždy s refrémem, že způsobí nejen tragédii, ale že Itálii obsadí cizinci. Pokud se tak stane, Itálii postihnou velké potíže. Řekla jsem tedy Ježíšovi: "Válka, války, zemětřesení, zničená města, teď chceš přidat i tohle, to už chceš opravdu zajít příliš daleko! Ale kdo bude schopen odolat?"

A Ježíš řekl: "Ach, má dcero! Je to nutné, je to nutné. Nerozumíš dobře tomu, jakých excesů člověk dosáhl, a to ze všech tříd, kněží, řeholníků, kdokoliv. Kdo je očistí? Není snad dobré použít cizince, aby všechno očistili a přiměli je sklonit své vznešené a pyšné hlavy?"

A já jsem řekla: "To nemůžeš udělat. Alespoň ne příchod cizinců. Já Tě přemůžu svou láskou, co říkám, spíše Tvou láskou. Neřekl jsi Ty sám, že nemůžeš nic odepřít tomu, kdo tě miluje?"

A Ježíš řekl: "Chceš Mě přemoci? Zdá se, že se Mnou chceš bojovat, ale nevíš, že pravá láska spočívá v jednotě Vůle?"

Ještě víc jsem se rozohnila a řekla jsem: "Jistě, ve všem se sjednotit s Tvou Vůlí, ale ne v tomto. Tady přichází újma druhých, budeme bojovat až válka skončí, ale Ty ji nevyhraješ."

A Ježíš řekl: "Bravo, bravo, chceš se Mnou bojovat."

Odpověděla jsem: "Je lepší bojovat s Tebou než s někým jiným, protože Ty sám jsi Dobrý, Svatý, Milující, který se staráš o své děti."

Ježíš řekl: "Pojď se Mnou na chvíli, půjdeme a uvidíme."

Řekla jsem: "Ale já nechci jít. Nechceš mi nic dát, co tam budu dělat?"

Ale pak jsme šli. Kdo dokáže vyjádřit zlo, které jsem viděla a proč nás chtěl Ježíš skoro zničit, je toho tolik, že nevím, kde začít vyprávět, tak to jen naznačím.

12. října 1911

Mluvíme o trestech.

On se prostě pořád ukazuje, ale přitom, jak mě táhne k sobě, tak moc, že mám skoro pocit, že chci ty tresty, jaká to bolest. Zdá se, že mě hodně trápil, trochu tím, že řekl:

"Věci budou vážné, toto tvé malé utrpení slouží k tomu, aby tě uspokojilo a Mě nutí držet slovo, že část zachráním."

Řekla jsem: "Děkuji, ach! Ježíši, ale nejsem šťastná, ale doufám, že se mi podaří Tě získat a uklidnit, protože ze zpráv o válce, které slyším, se zdá, že Itálie vítězí, takže vítězstvím Itálie se nikdy nestane, že by cizinci mohli napadnout Itálii."

A Ježíš řekl: "Ach, mé dítě! Jak se klamou! Dovolím, aby je první vítězství zaslepilo, a pak nepřítel zosnuje jejich porážku. To nic neznamena. Vítězství, o nichž mluví, jsou bez bitev, a tudíž bez jistoty."

A já jsem řekla: "Ach! Viděla jsem to, Ježíši! Zachovej mi štěstí a uklidni se."

A On: "Ach, má dcero, má dcero!"

14. října 1911

Vše je v lásce. Jak málo je těch, kteří celý svůj život spojují s láskou.

Můj věčně milovaný Ježíš se ukázal, že si chce ve mně zdřímnout a já Ho vyrušila slovy:

"Ježíši, co to děláš? Teď není čas na spánek. Doba je smutná a je třeba být hodně bdělý, co, chceš, aby se dnes stalo něco zlého?"

Ježíš řekl: "Nech mě spát, protože cítím potřebu, a ty odpočívej se Mnou."

Odpověděla jsem: "Ne, Pane, Ty tolik trpíš a potřebuješ odpočinek, já ne."

Odpověděl: "Tak já budu spát a ty poneseš tíhu světa, uvidíš, jestli to dokážeš."

Řekla jsem: "Sama to jistěže nezvládnou, ale spolu s Tebou ano. Vždyť není láska víc než odpočinek? Chci Tě velmi milovat, ale s Tvou láskou, abych Ti mohla dát lásku všech. S láskou ukojím každý Tvůj žal, dám Ti zapomenout na všechny strasti, vynahradím Ti vše, co by stvoření měla. Není to tak, Ježíši?"

A On: "To, co říkáš, je skutečně pravda, ale láska je také spravedlivá. Jak málo je těch, kdo celý svůj život spojují s láskou! Doporučuji ti, Má dcero, abys všem, kterým můžeš, dala na vědomí, že všechno je v lásce, v nutnosti lásky a že všechno, co není láska, dokonce i svaté věci, místo, aby je nutilo kráčet vpřed, nutí je couvat. Ať je tvým posláním učit pravému životu lásky, kde je všechna krása tvorů a všechno nejkrásnější, co mi mohou dát."

A já jsem řekla: "Kolik jim to trvá, než to pochopí. Někomu se zdá zvláštní, že všechno je v lásce a že láska na sebe bere závazek, že je učiní podobnými Tobě, který jsi celý Lásky. Ale udělám pro ostatní, co budu moci."

Pak jsem viděla, že se Ježíš chce stáhnout, a řekla jsem: "Neopouštěj mě, když teď mluvíme o lásce, chceš se stáhnout? Jak Tě láska tolik těší?" Ale po chvíli zmizel.

Dodávám, co jsem Ježíši řekla 11. dne: "Buď mě budeš držet na kříži, nebo já budu držet na kříži Tebe." A jak mi Ježíš ukázal, že nese na ramenou rakev, celou černou a byl pod ní celý shrbený, tak mi řekl: "Tato rakev je Itálie. Už ji neunesu. Cítím se pod ní zdrcený."

Zdalo se, že když povstal, rakev se zakymácela a Itálie dostala strašlivou ránu.

15. října 1911

Modlete se k Ježíši, aby každého spaloval láskou.

Dnes ráno se blahoslavený Ježíš ukázal hořící láskou, dech, který z něj vycházel, byl tak ohnivý, že se zdálo, že by stačil k tomu, aby každého spálil láskou, kdyby o to stál. Proto jsem Mu řekla: "Ježíši, Má lásko, jak je Tvůj dech horoucí, každého spaluje, každému dává lásku, zvláště těm, kteří ji chtějí."

Řekl: "Spal všechny, kdo se k tobě přiblíží."

Řekla jsem: "Jak je mohu spálit, když sama nejsem spálená?"

Na to se zdálo, že chce mluvit o trestech, a já jsem řekla: "Opravdu chceš být drzý, zatím ne, pak o tom budeme přemýšlet."

Pak se mi zdálo, že se svatí modlí k mému drahému Ježíši, aby mě mohli vzít společně do nebe a já řekla: "Vidíš, Ježíši, jak jsou dobří ti svatí, kteří mě chtějí vzít s sebou, Ty ne, ne že bys nebyl dobrý, ale nejsi dobrý ke mně, protože mě nechceš vzít. Jak jsou všichni krutí, větší krutost nelze dát, než mě držet připoutanou k zemi."

Ježíš se vzdálil a nechal mě velmi ošklivou.

16. října 1911

Další hrozby invaze do Itálie od cizinců a Luisa zůstává zamračená na Ježíše.

Dnes ráno mi můj vždy laskavý Ježíš silně vyhrožoval, že nechá Itálii obsadit cizinci a já Mu zamračeně řekla: "Chceš být opravdu drzý, říkáš, že mě miluješ a nechceš se mi v ničem zavděčit, výborně, Ježíši, to je dobro, co mi chceš?"

A Ježíš řekl: "Abych ti ukázal, že tě miluji, ušetřím vaše okolí z lásky k vám. Nejsi šťastná?"

A já jsem nahlas vykřikla: "Ne, Pane, to nemůžeš udělat!"

Ježíš řekl: "Cože, ty se zlobíš?"

A já jsem řekla: "Ano, dnes jsem na Tebe nazlobená."

A On zmizel. Ale já jsem doufala, že se uklidní. A zdálo se, že mě k sobě pevně poutá, aby mě přiměl plnit Jeho Vůli.

17. října 1911

Ježíš má větší potěšení z lásky putující duše než z lásky svatých.

Zdá se, že můj nadmíru dobrý Ježíš přišel na delší dobu než obvykle. Zdálo se mi, že má na hlavě trnovou korunu, a tak jsem Mu ji sundala a zapíchla si ji do hlavy. Ale po chvíli jsem při pohledu na Ježíše spatřila, že je opět korunován trním.

"Vidíš, má dcero, jak mě urážejí. Jednu jsi Mi vzala a druhou Mi upletli, nikdy Mě nenechají na pokoji, neustále Mi pletou trnové koruny."

Vzala jsem si ji od něj znovu a Ježíš, potěšen, přistoupil k mým ústům a vylil trochu sladké tekutiny, a já: "Ježíši, co to děláš? Jsi plný hořkosti a vléváš do mě sladkost? To není dobře."

A Ježíš řekl: "Nech Mě to udělat, i ty potřebuješ občerstvit, opravdu chci, aby sis odpočinula v mém Srdci."

Ó, jak je to příjemné! Pak mě dal ven a já řekla:

"Proč jsi mě dal ven? Cítila jsem se tak dobře ve Tvém Srdci, jak to bylo krásné!"

A Ježíš řekl: "Když tě držím v sobě, těším se z tebe jen Já sám, když Tě dám ven, těší se z tebe všichni a ty se můžeš ujmout obrany svých bratří, můžeš se přimluvit, můžeš je ušetřit, je to tak pravdivé, že svatí říkají, že tebe dělám šťastnou víc než je, že mám větší potěšení ze tvé lásky než z jejich, a říkám jim, že to dělám s láskou a spravedlivě, protože s tebou se mohu dělit o své bolesti, s nimi ne; ty jsi putující duše, můžeš na sebe vzít bolesti jiných i Mé, a tím máš sílu Mě odzbrojit, ledaže bych si to nepřál, jako včera, když jsem ti pevně svázal ruce, abys neodporovala Mé Vůli, zatímco oni už tyto zbraně v moci nemají. Takže když mám bičovat, skrývám se před tebou, která Mi může odporovat, před nimi ne."

Řekla jsem: "Jistě, Ježíši, z mé lásky musíš mít větší potěšení než z jejich, neboť jejich láska je všeobjímající, oni Tě vidí, neustále se z Tebe radují a jsou pohlceni Tvou Nejsvětější a Božskou Vůlí. Jsou v Tobě zcela rozpuštěny. Jak velkou lásku mají, když od Tebe přijímají neustálý život, zatím co já, ubohá, jen nedostatky Tebe mi dávají neustálou smrt."

Ježíš řekl: "Má ubohá dcero, máš pravdu."

18. října 1911

Ježíš žertuje s duší.

Dnes ráno se můj nejsladší Ježíš, když se mi právě ukázal, mi strkal prst do úst, skoro jako by chtěl, abych zvýšila hlas a promluvila k němu. Řekl:

"Zapívej Mi píseň lásky, chci se trochu rozptýlit od toho, co Mi dělají stvoření, mluv ke Mně o lásce, pozvedni Mě."

A já jsem řekla: "Udělej to první, protože já se to od tebe naučím." A Ježíš mi řekl mnoho věcí o lásce a dodal: "Budeme si hrát?"

A já jsem řekla: "Ano." A zdálo se, že vytáhl šíp ze svého Srdce a poslal ho do mého. Cítila jsem, že umírám bolestí a láskou jsem se svíjela. Ježíš řekl: "Já jsem to udělal tobě. Ted' to udělej ty Mně." A já jsem odpověděla:

"Nevím, co Ti mám poslat. Abych to mohla udělat Tobě, musím použít Tvůj vlastní šíp." A tak jsem vzala šíp a poslala ho do Jeho Srdce a Ježíš byl zraněný a omdlel a já Ho držela v náručí. Ale kdo může říct všechny tyto nesmysly?

V nejkrásnějším okamžiku zmizel, aniž by mi pomohl se otočit. Zdálo se, že mi anděl chce pomoci. A já jsem řekla: "Ne, chci Ježíše, můj anděli, zavolej ho, zavolej ho, jinak tu zůstanu."

A hlasitě jsem vykřikla: "Pojď, pojd', Ježíši!" A zdálo se, že Ježíš přišel. Přemohla jsem ho. Bravo, ó, Ježíši! A když mi pomohl otočit se, řekl mi: "Urážíš anděla."

A já jsem řekla: "To není pravda, chci od Tebe všechno. Kromě toho ví, že Tě musím milovat nade všechny." Ježíš se usmál a zmizel.

19. října 1911

Láska ze země činí Ježíše šťastnějším, protože láska v nebi patří Jemu, zatímco On chce získat lásku ze země.

Dnes ráno mi chtěl můj vždy laskavý Ježíš utéct, tak jsem Ho pevně sevřela v náručí, a protože Ježíš chtěl utéct, řekla jsem Mu: "Ty mě učíš, především jsi mě svázal tak pevně, že jsem nemohla udělat ani krok a já Ti to dovolila, abych Ti to mohla při vhodné příležitosti vrátit. Teď mlč, nech mě to udělat, budu Ti mluvit do ucha, tím spíš, že se mi nechce křičet, protože se mi zdá, že v posledních dnech jsi mě chtěl donutit křičet, předstíral jsi hluchotu a dělal jsi, že mi nerozumíš, a já byla nucena opakovat a křičet, abys mi rozuměl. Nevím, každou chvíli děláš něco nového."

A Ježíš řekl: "Byl jsem ohlušen urážkami tvorů, a abych se rozptýlil a ulevil si, chtěl jsem slyšet tvůj milující hlas a předstíral jsem, že tě neslyším. Ach, ty nevíš, jaká ozvěna prokletí ke Mně přichází ze země. Hlasy lásky, chvály atd. tuto otravnou ozvěnu rozbíjejí a poněkud Mě povznášejí."

V tu chvíli se mi zdálo, že přichází Maminka, a já jsem řekla: "Ach, Matko, Maminka, ó, pojd', Ježíši! Maminka!"

A Ona: "Miluj Ježíše velmi, ať je šťastný, láska je Jeho štěstí."

A já jsem řekla: "Zdá se, že je nějak šťastný. Dělán, co mohu, abych Ho milovala, ale zdá se mi, že ty Ho můžeš udělat šťastnějším než já."

A Ona řekla: "Má dcero, láska nebeská je Jeho. Chce však získat lásku pozemskou. Proto ho můžeš v tomto ohledu učinit šťastnějším tím, že ho budeš milovat, a mnohem více tím, že budeš trpět."

A já: "Kdybys věděla, Maminko moje, co mi dělá! Opouští mě, jde tak daleko, že mi odpírá utrpení, aby mohl trestat. Poslechni si, co mi řekl především, že chce, aby do Itálie přišli cizinci. Kolik zkázy nepřinesou? Opravdu chce udělat nějakou drzost a abych se podřídila Jeho Vůli, pevně mě svázal."

Ježíš řekl: "Cože, ty Mě obviňuješ?"

Řekla jsem: "Samozřejmě, musím žalovat Mamince, protože mi Tě svěřila a doporučila mi, abych si dávala pozor a nenechala Tě trestat. A ona mi řekla, abych Tě směle odzbrojila, není-liž pravda, Mami?"

A ona řekla: "Ano, je to pravda a chci, abys v tom pokračovala, protože jsou připraveny přísné tresty. Takže Ho velmi miluj, aby Ho láska aspoň obměkčila."

Řekla jsem: "Udělám, co budu moci. Cítím, že miluji jen Jeho tak moc, že bez Tebe mohu zůstat, bez Ježíše nemohu. A Tobě to jistě nevadí, protože to víš a chceš, abych ze všech milovala nejvíce Ježíše."

A Maminka vypadala šťastně.

20. října 1911

Ježíš pláče a chce být utěšen. Nové hrozby Itálii.

Můj rozkošný Ježíš vzbuzoval soucit, tolik plakal, opřel svou tvář o mou a já cítila, jak na mne proudily Jeho slzy. Když jsem Ho viděla plakat, také jsem se rozplakala a řekla jsem: "Co je s Tebou, ó Ježíši, proč pláčeš? Och! Neplač, prosím, vylij mi svou hořkost, ale neplač, neboť cítím, že umírám žalem. Ubohý Ježíši, co Ti to udělali?"

A já Ho hladila, líbala, abych utišila Jeho pláč.

A Ježíš: "Ach, má dcero, ty nevíš, kolik Mi toho dělají, kdybys to viděla, umřela bys žalem. Pak říkáš, že nesmím nechat přijít cizince, ale tím, co dělají, sami Mi tu metlu vytrhávají. Vyrvali Mi sami válečnou metlu, zkázu měst. Tak má dcero, buď trpělivá."

A já: Když Tě vidím plakat, cítím, jak se mi lámou ruce, a nemohu Ti říct, abys to nedělal, jen Ti říkám: "Vezmi si mě napřed, protože, když budu v nebi, budu myslet jako blahoslavení v nebi. Ale dokud jsem na zemi, nebudu myslet jako ti v nebi, a já, když to vše vidím, nemohu tomu všemu odolat."

Ježíšova bolest a potřeba pozvednout Ho se zdály být tak velké, že byl skoro pořád se mnou. A tu jsem s Ním mluvila o lásce, tu jsem napravovala, tu jsem se s Ním modlila. Dívala jsem se Mu na hlavu, jestli má trnovou korunu, abych Mu ji sundala. A Ježíš tam chtěl být. Zdálo se, že mě nechá dělat cokoli. Spáchaných hříchů bylo tolik, že se vyhýbal jít mezi lidí. Pak mi nalil nějaký sladký nápoj a řekl: "I ty potřebuješ osvěžit."

Ó, jak dobrý je Ježíš!

23. října 1911

Život našeho srdce musí být založen na lásce, protože Ježíš chce přijímat potravu z našeho srdce.

Dnes ráno přišel můj vždy laskavý Ježíš, ale kdo může říci, kolik utrpení projevuje! Zdá se, že v sobě cítí všechny bolesti tvorů a je jich tolik, že hledá občerstvení a úlevu. Když jsem Ho mlčky držela u sebe, vyprávěla Mu své nesmysly o lásce a přidala polibky a laskání, zdálo se, že se Mu ulevilo, řekl Mi pak:

"Má dcero, ať je životem tvého srdce jen láska, ať do něj nevstoupí nic jiného, neboť chci z tvého srdce brát pokrm, a když v něm nenajdu jen lásku, nebude to pro Mne chutný pokrm. Co se týče ostatních částí tvého těla, můžeš dát každé její úřad, to jest myslí, ústům, nohám, všem svým smyslům, nějaké klanění, nějaké zadostiučinění, nějakou chválu, díkůvzdání a všechno ostatní, ale od tvého srdce chci jen lásku."

26. října 1911

Jak Ježíš musí vylít svou lásku a může ji vylít jen těm, kdo Ho milují a jsou do Něj celí zamilovaní.

Ukazoval se dál, ale chtěl se ve mně skrýt, abych neviděl zlo tvorů. Zdálo se mi, že jsem mimo sebe, a viděla jsem ctihodné muže, všechny zděšené, kteří mluvili o válce a velmi se báli. Pak se královna Maminka nechala vidět a já jsem se zeptala: "Má krásná Maminko, co bude s válkou?"

Řekla: "Dcero moje, modli se! Ó, kolik strastí! Modli se, modli se, má dcero."

Byla jsem zděšená a modlila jsem se k dobrému Ježíši, ale zdá se, že mi nechce věnovat pozornost, ba zdá se, že se mnou o tom ani nechce mluvit. Zdá se, že chce pouze občerstvení, a to občerstvení jen láskou. Místo, aby vyléval hořkost, vylévá sladkost, a když řeknu: "Jsi plný hořkosti a vyléváš do mě sladkost?"

Ježíš říká: "Má dcero, hořkost mohu vylít všem, ale výlevy lásky, sladkosti, mohu vylít jen těm, kdo Mě milují a jsou do Mě celí zamilovaní. Copak nevíš, že láska je i u Mne nutností a že ji potřebuji ze všeho nejvíc?"

2. listopadu 1911

Ježíš dává Luise srdce světla a říká jí, že všechno bude dělat skrze toto srdce.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu. Jakmile blahoslavený Ježíš přišel, stěžovala jsem si, že přichází letmo a nedává mi čas, abych Mu něco řekla kvůli potřebám, které existují, s dodatkem, že teď přišel, drží mě pevně a obrací mě do své Vůle a nenechává ani malou mezeru, abych mohla prosit za tvory.

A Ježíš mi řekl: "Ale dcero moje, ty to vždycky chceš vědět. Říkám ti, že věci budou vážné, velmi vážné, a to je celý důvod, proč se ti nesvěřuji. Kdybych se ti svěřil, svázala bys Mě a udělala něco velkého. Místo toho musíš být trpělivá a dovolit Mi, abych tě nyní spoutal."

Pak vzal světelné srdce, vložil ho do mě a dodal: "Budeš milovat, budeš mluvit, budeš myslet, budeš napravovat, budeš dělat všechno skrze toto srdce."

18. listopadu 1911

V čem spočívá pravé ukřižování. Vnější ukřižování trvalo sotva tři hodiny, ale ukřižování všech částíček Jeho bytosti a ukřižování Jeho lidské vůle v Otcově Vůli, trvalo celý Jeho život.

Když jsem si Ježíšovi stěžovala na Jeho nedostatek, zvláště v těchto dnech, a na to, že mi už nedovolí ani nic vidět, požehnaný Ježíš mi řekl:

"Mé dítě, zde stojím ve tvém srdci, a jestliže ti nic neukazují, je to proto, že jsem nechal svět napospas sám sobě, a když jsem se od nich vzdálil, vzdálil jsem se i tobě, a proto v těchto dnech nevidíš, co se děje, ale pro tebe mám vždy v úmyslu, abys viděla a slyšela, co chceš. Snad jsi Mě o něco požádala? Potřebovala jsi Mé poučení a Já tě nevyslechl? Naopak, pomáhám ti tak moc, že jsem tě uvedl do stavu, kdy necítíš potřebu ničeho, tvou jedinou potřebou je Má Vůle a to, aby se v tobě naplnilo dovršení lásky. Má Vůle je jako pramen, a čím více duše proniká do Mé Vůle, tím více se tento pramen Mé Vůle rozšiřuje a duše se více podílí na všech Mých dobrech, takže v tomto období tvého života chci, abys byla celá zaměřená na utváření dokonalého dovršení tebe v lásce.

A já: "Ale má milovaná Lásko, já se velmi bojím svého nynějšího stavu, Lásko, jaká změna! A Ty víš, že i trápení uteklo, zdá se, že se bojí ke mně přijít, není to snad předzvěst?"

A Ježíš: "Dcero, co říkáš je lež, kdybych tě nedržel jako svázanou, vstala bys. Co to znamená, že se nemůžeš sama pohnout? Že potřebuješ jiné ve svých vlastních záležitostech? Není to snad tak, že tě držím spoutanou? Poté, co jsem tě uvolnil z pout Mé přítomnosti, používá Má láska jiné prostředky, aby tě udržela svázanou se Mnou, a musíš vědět, že pravé ukřižování nespočívá v tom, že jsi ukřižována na rukou a nohou, ale ve všech částech duše a těla, takže tě nyní držím ukřižovanou více než dříve. U Mě, jak dlouho trvalo vnější ukřižování na rukou a nohou? Sotva tři hodiny, ale ukřižování všech částek Mé bytosti a ukřižování Mé vůle ve Vůli Otce mi trvalo celý život. Nenapodobíš Mě i v tom? Ach, kdybych tě chtěl skutečně osvobodit, zůstala bys zdravá, jako bys nebyla v posteli ani den. Ale slibuji ti, že se ihned vrátím."

14. prosince 1911

Ježíšovo slovo je sluneční svit. Živí mysl a sytí srdce láskou.

Pokračuji ve svých trpkých dnech, ale smířená s Boží Vůlí. Můj věčně milovaný Ježíš, pokud se mi ukáže, je stále utrápený a mlčenlivý.

Zdá se, že už mě nechce poslouchat.

Dnes ráno se ukázal a nasadil mi na uši dvě náušnice, tak lesklé, že vypadaly jako dvě slunce a pak řekl:

"Má milovaná dcero, pro ty, kdo Mi chtějí naslouchat, je Mé slovo slunečním svitem, který nejenže potěší sluch, ale také nasytí mysl a nasytí srdce Mnou a Mou láskou. Ach, nechceš pochopit, že Mým celým záměrem je, abys byla celá soustředěná na Mne a nestarala se o nic jiného. Podívej se na tuhle (ukázal na osobu), ta všechno zkoumá, všemu věnuje pozornost, všechno jí imponuje, až je toho nadbytek, a dokonce i svaté věci. To není nic jiného než život mimo Mne, a ten, kdo žije mimo Mne, přichází z nutnosti, kdo se cítí sebevědomě, věří, že Mi dělá čest, ale je to naopak."

21. prosince 1911

Božská Vůle je Slunce a ten, kdo žije v Boží vůli, se stává Sluncem.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel blahoslavený Ježíš jen na chvíli, postavil se přede mě a díval se na mne. Ty pohledy mě prostoupily zevnitř i zvenčí a já zůstala celá světlem

a čím více se na mě díval, tím více jsem zářila, a skrze toto světlo se díval na celý svět a poté, co se na mne dobře zadíval, řekl mi:

"Má dcero, Má Vůle je Slunce, a kdo žije podle Mé Vůle, stává se Sluncem, a já sám skrze toto Slunce shlížím na svět a vylévám milosti a požehnání ku prospěchu všech. Kdyby v nějaké duši nebylo toto Slunce Mé Vůle, země by se Mi stala cizí a já bych přerušil veškerou komunikaci mezi zemí a nebem, takže duše, která dokonale plní Mou Vůli, je jako Slunce ve světě, s tímto rozdílem: hmotné slunce koná dobro, dává světlo a činí hmotné dobro; Slunce Mé Vůle v duši uděluje duchovní a časné milosti a dává světlo duším. Má dcero, necht' je tvému srdci nejdražší Má Vůle. Má Vůle ať je tvůj život, tvé všechno, dokonce v těch nejsvětějších věcech, i v mém nedostatku. Ty Mi jistě nedopřeješ tu nelibost, aby ses, byť jen na malou chvíli, odchýlila od Mé Vůle, vid'?"

Byla jsem okouzlena a On zmizel. A říkám si, co znamená ta Ježíšova řeč, ach, možná mi chce udělat něco velkého, tj., připravit mne o sebe, ach, kéž je Jeho Nejsvětější Vůle vždy požehnaná a uctívaná.

5. ledna 1912

Ježíš se stává dlužníkem duše. Účinky nepřetržité modlitby.

Když jsem ve svých spisech četla, že když nás blahoslavený Ježíš zbavuje sebe sama, činí se naším dlužníkem, pomyslela jsem si: "Jestliže Ježíš počítá všechny ty útrapy, strádání, úzkosti, které snáším zvláště v těchto časech, kdo ví, kolik dluhů se mnou uzavřel, ale obávám se, že protože můj stav není Jeho Vůlí, místo abych Ho učinila dlužníkem, dělám dlužníkem sama sebe."

A tak jsem si řekla: "Ježíš, který mě zbavuje sebe samého, je mým dlužníkem." A Ježíš se ve mně pohnul a řekl:

"Jen sleduji, co uděláš, jestli se pohneš, jestli změníš systém. Dokud se nepohneš, buď si jistá, že vždycky podepíšu nové dluhy. Tvé čekání, tvá trpělivost a vytrvalost Mi dávají směnku, na kterou se mohu podepsat.

Ale kdybych to neudělala, jednak že bych neměl kam dát své podpisy, jednak že bys neměla v ruce žádné doklady k vymáhání těchto dluhů a chtěla by ses jich dožadovat, odpověděl bych otevřeně: 'Neznám tě, kde jsou doklady, že ti dlužím?' Byla bys zmatena. Je pravda, že se dělám dlužníkem, když tě zbavuji své přítomnosti, hmatatelné milosti, to když tak rozhodne Má Moudrost, ale ty Mi nedáš příležitost, abych tě o ni připravil. Když Mi však tu příležitost dáš nebo tě o ni připravím, protože Mi nejsi věrná, nečekáš na Mě, pak místo, abys Mě učinila dlužníkem, sama se stáváš dlužníkem. Já, když se učiním dlužníkem, záleží Mi na tom, kde zaplatím a zůstávám vždy tím, kým jsem, ale když se učiníš dlužníkem ty, jak mi zaplatíš? Tak si hled' svého místa, svého postavení oběti, ať už tě držím jakkoliv, chceš-li Mě učinit svým dlužníkem".

Řekla jsem Mu: "Kdo ví, ach, Ježíši, jak na tom bude otec, protože se dnes necítil dobře. Nemyslela jsem na něj jako předevčírem."

A Ježíš: "Je mu lépe, protože když se ke Mně neustále modlíš, cítím sílu modlitby a téměř Mi brání, abych Ho přinutil trpět ještě víc. Časem, když tato nepřetržitá modlitba ustane, se tato síla rozptýlí a já Mu ponechávám volnost, aby trpěl ještě víc."

11. ledna 1912

Láska chce druhu lásky

Po přijímání byl Můj Ježíš všude kolem mě a já uprostřed, jakoby v proudu, Ježíš byl proud a já nicota uprostřed tohoto proudu. Kdo teď může říct, co jsem v tomto Proudě prožívala? Cítila jsem se nesmírně, a přitom ze mě neexistovalo nic než nicota, cítila jsem se dýchána Ježíšem, cítila jsem Jeho Dech kolem sebe a všude, ale nemám slova, abych se vyjádřila, jsem příliš nevědomá, napsala jsem to z poslušnosti. A tak mi Ježíš řekl:

"Má dcero, vidíš, jak moc tě miluji a jak tě střežím ve svém proudu, to znamená ve Mně, tak bys Mě měla střežit a chránit v sobě. Láska chce druhu lásky, aby mohl mít uspokojení z vytvoření většího milostného překvapení, proto nikdy nevycházej zevnitř Mé lásky, zevnitř Mých tužeb, zevnitř Mých skutků, zevnitř Mého všeho."

19. ledna 1912

Ježíš svazuje srdce, aby je sjednotil s Ním a přiměl je ztratit vše, co je lidské. Lidská nevděčnost.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, objevil se Můj věčně milovaný Ježíš s provazem v ruce, kterým svazoval srdce a pevně, pevně je k sobě přitiskl, aby ztratila vlastní cit a cítila celého Ježíše. Srdce, která se cítila tak pevně sevřená, se bránila, a jak se bránila, uzal, který v nich Ježíš udělal, se rozšiřoval, protože se bála, že když už necítí sama sebe, je to pro ně nevýhodné. Ježíš celý rozrušený tímto počínáním duší mi řekl:

"Má dcero, viděla jsi, jak duše činí Mou něhu lásky marnou? Jdu kolem a svazuji srdce, abych je tolik sjednotil se Mnou, abych je přiměl ztratit vše, co je lidské, a ta místo toho, aby Mi to dovolila, vidí, že jejich lidská přirozenost je porušena, ztrácejí dech, zápasí, stávají se úzkostnými, a dokonce se chtějí trochu podívat na sebe, jací jsou, chladní, vyprahlí, teplí. Tímto pohledem na sebe, sípáním, zápasením se uzal Mnou udělaný rozšiřuje a oni chtějí být ode Mne dál, už ne tak těsně přitisknutí ke Mně aby už necítili sami sebe. To Mě nesmírně trápí a brání Mým hrám lásky a věř, že to nejsou jen duše, které se od tebe drží stranou, jsou to také ty, které tě obklopují. Dáš jim dobře pochopit tuto bolest, kterou Mi způsobují, a že pokud se nenechají sevřít Mnou až do té míry, že ztratí cit pro sebe samé, nikdy v nich nebudu moci rozšířit své milosti, svá charismata, rozumíš?"

A já: "Ano, ach, Ježíši, já jsem to pochopila. Ubožáci, kdyby pochopili tajemství, které je ve Tvé těsnosti, neudělali by to, donutili by Tě to udělat, ba sami by ten uzal utáhli ještě pevněji". Jak jsem se udělala velmi malou, Ježíš mě utáhl, a místo abych se bránila, utáhla jsem se, a jak mě utáhl, tak jsem pocítila Ježíšův život a ztratila svůj vlastní. Ach, jak jsem se cítila šťastná s Ježíšovým životem! Mohla jsem více milovat a dosáhnout všeho, co Ježíš chtěl.

20. ledna 1911

Láska, když se jí nedostává dobrými prostředky, se snaží přijít se starostmi, s úzkostmi a dokonce se svatou zlobou."

Když se můj věčně milovaný Ježíš vrátil, dál se dával vidět, jak svírá srdce. A duše tím, že se bránila těmto omezením způsobila, že milost zůstávala neschopná a Ježíš tuto milost vzal do své dlaně a přinesl ji těm několika málo, kteří se nechali obejmout, přinesl také velkou část mně. Když jsem to viděla, řekla jsem Mu:

"Můj sladký živote, jsi ke mně tak dobrý, že jsi mě učinil součástí milosti, kterou ostatní odmítají, a přesto necítím těsnost, cítím se tak široká, že nevidím šířku, výšku ani hloubku hranic, v nichž se nacházím."

A Ježíš: "Má milovaná dcero, stísněnost pocit'ují ti, kteří se Mnou nenechají řádně obejmout, nemohou vstoupit, aby žili ve Mně, ale ti, kteří se Mnou nechají držet jak chci, ti už přecházejí, aby žili ve Mně, a když žijí ve Mně, všechno je široké, omezení už neexistují. Všechna omezení trvají tak dlouho, dokud má duše trpělivost, aby se Mnou nechala obejmout dokud se nerozpustí lidská bytost, aby žila v Božském životě, který pak přechází, aby dál žila ve Mně. Já je udržuji v bezpečí, nechávám je putovat v Mých nekonečných hranicích, už nemusím používat pouta, ba mnohokrát je musím nutit, abych je trochu vystrčil ven, abych je přiměl vidět zlo země a přiměl je horlivěji prosit za spásu Mých dětí, abych je ušetřil zasloužených trestů. A oni stojí jako na trní a nutí Mě, protože chtějí do Mě vstoupit a stěžují si, že země není pro ně. Kolikrát jsem to pro tebe neudělal, musel jsem se ukázat zamračený, nazlobený, abys zůstala na svém místě, jinak bys mimo Mne nevydržela ani minutu. Mé srdce ví, co jsem vytrpěl, když jsem tě viděl mimo Mne, jak bojuješ, jak pláčeš. Zatímco jiní dělají, aby nebyli stisknuti, ty jsi to udělala, abys žila ve Mně, a kolikrát ses sama zamračila, urazila při mém jednání? Nevzpomínáš si, že jsme byli také ve sporu?"

A já jsem řekla: "Ach, ano, vzpomínám si. Předevčírem jsem se právě chystala trochu kousnout, ale když jsem Tě viděla plakat nad zlem na zemi, plakala jsem s Tebou a hněv pominul. Jsi zlobivý, Ježíši, víš, jak jsi zlobil, Ty nezbedníku? Ale z lásky. Dávat lásku a láskou dosáhnete špatnosti, že to není pravda, Ježíši? Po malé mrzutosti, starostech, které na sebe bereme, nemilujeme se víc?"

A On: "Samozřejmě, samozřejmě, je třeba milovat, abychom porozuměli lásce, a láska, když nepřichází s dobrem, se snaží přijít se starostmi, s úzkostmi a dokonce se svatou zlobou."

27. ledna 1912

Duše se chce skrýt.

Dnes ráno mi Ježíš ukázal duši, která plakala, ale zdálo se, že to byly slzy lásky. Ježíš ji k sobě přitiskl a zdálo se, že v Jeho Srdci je kříž, kterým v ní přitiskl srdce k pocitu opuštěnosti, chladu, agónie, roztržitosti, útlaku a duše bojovala a někdy unikala z náručí Ježíše, aby se postavila k Jeho nohám.

Ježíš chtěl, aby vytrvala v jeho náručí a řekl jí: "Pokud dokážeš v tomto stavu vytrvat a zůstat v Mém náručí aniž by ses kolébala, bude tento kříž tvým posvěcením. Jinak budeš vždy stát na jednom místě."

Když jsem to viděla, řekla jsem: "Ježíši, co ode mě ti lidé chtějí? Zdá se mi, že mi chtějí vzít mou svatou svobodu a vstoupit do tajemství mezi mnou a Tebou."

Ježíš řekl: "Má dcero, jestliže jsem jim dovolil, aby slyšeli něco, co Mi říkáš, je to pro jejich velkou víru. A kdybych to neudělal, bylo by to, jako bych je podváděl. Ale ať se o to pokusí jiní a uvidíš, že tě nenechám ani dýchat."

A já jsem řekla: "Ježíši, obávám se, že ani v tuto hodinu nejsme sami. A když dovolíš, aby tyto věci vyšly ven, kde zůstane můj úkryt v Tobě? Poslouchej, Ježíši, říkám Ti to pěkně: Nechci, aby vyšly mé nesmysly. Můžeš to vědět jen Ty, neboť jen Ty mě znáš, jaký jsem blázen a špatná, dokonce se dostávám do bodu, že jsem drzá k Tobě, a bereš mě jako dítě. Kdo by kdy zašel tak daleko? Nikdo. Jen moje bláznivost, moje pýcha, má velká špatnost. Protože vidím, že Ty mě miluješ nejvíc, pokračuji ve své směšnosti, abych od Tebe dostala víc lásky a nestarala se o nic jiného než o to, abych byla Tvou zábavou. Co o tom vědí ostatní, milovaný Ježíši?"

Ježíš: "Dcero, neboj se. Řekl jsem ti, že to nechci běžně, nanejvýš jednou za sto let."

A aby mě téměř rozptýlil, dodal: "Řekni Mi, co chceš říct těm v nebi?"

Řekla jsem: "Skrze mne neumím nikomu nic říct, jen Tobě umím říct všechno. Skrze sebe jim řekneš, že všechny ctím a zdravím, sladkou Matku, svaté a anděly, mé bratry; panny, mé sestry. A řekneš jim, aby pamatovali na chudého vyhnance."

2. února 1912

Jaká musí být duše oběti.

Dnes ráno, když jsem Ježíši nabídla jednu duši jako oběť, Ježíš ji přijal a řekl:

"Má dcero, první věc, kterou chci, je spojení touhy. Musí se zcela odevzdat jako kořist Mé Vůli. Musí být hříčkou Mé vůle. Budu tak pečlivě sledovat, zda vše, co dělá, je spojeno s Mou Vůlí, zvláště pokud je dobrovolná. Což není případ nedobrovolných, vezmu je v úvahu, když mi řekne, že chce být Mou obětí, nechám to jako nevyřčené.

Za druhé: Ke spojení Mé Vůle přidej oběť lásky: budu žárlit na všechno. Pravá láska už není pánem sama sebe, ale milovaného.

Za třetí: Oběť sebeobětování. Vše je třeba dělat v postoji obětování se pro Mne, i ty nejnepatrnější věci.

Po ní bude následovat oběť náhrady. Musí cítit bolest kvůli všem věcem, všechno Mi vynahradit, ve všem Mě litovat. A to bude čtvrtý bod.

Bude-li Mi v tom věrná, pak ji mohu přijmout jako oběť oběti, bolesti, hrdinství, dovršení. Doporučte jí věrnost, bude-li Mi věrná, je vše hotovo."

Řekla jsem: "Ano, bude Ti věrná." Řekl: "Uvidíme."

3. února 1912

Pokud se v duši nenachází čistota, poctivost a láska, nemůže zrcadlit Ježíše.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel Můj vždy milovaný Ježíš a položil mi svou Nejsvětější ruku pod bradu a řekl: "Má dcero, ty jsi odleskem mé slávy."

Pak dodal: "Na světě potřebuji zrcadla, ve kterých se mohu na sebe podívat. Pramen může sloužit lidem jako zrcadlo, aby se na sebe podívali, je-li čistý. Pokud je však voda kalná, je to zbytečné. Když jsou vody kalné, je zbytečné, aby se tento pramen chlubil vzácností kamenů, na nichž je založen. Ani slunce nemůže pustit své paprsky kolmo dovnitř, aby tyto vody byly stříbřité a přenášeli rozmanitost barev. Ani lidé se v nich nemohou zrcadlit. Má dcero, panenské duše jsou podobou čistoty pramene: křišťálově čisté a průzračné vody jsou spravedlnost, slunce, které činí své paprsky kolmé, jsem Já, rozmanitost barev je láska. Pokud tedy v duši nenajdu čistotu, spravedlivé působení a lásku, nemůže být Mým zrcadlem. To jsou Má zrcadla, v nichž nechávám zaznít svou slávu. Všechny, navzdory tomu, že jsou panny, nejenže Mě nemohou zrcadlit, ale chtějí-li tak učinit, nepoznávám v nich sám Sebe. A znamením toho všeho je mír.

Podle toho poznáš, jak málo zrcadel mám na světě, neboť jen velmi málo duší je mírumilovných."

10. února 1912

Znamení, podle něhož poznáme, zda člověk opustil všechno kvůli Bohu a zda přišel pracovat a milovat všechno božsky.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy laskavý Ježíš se nechal trochu vidět a řekl mi:

"Má dcero, když někdo všechno opustí a jedná pro Mne a všechno miluje božským způsobem, pak jsou mu všechny věci k dispozici. A znakem člověka, který všechno opustil kvůli Mně a dosáhl toho, že jedná božským způsobem a všechno miluje, je, že už nenachází překážky v práci, v mluvení, v modlitbě, ve všem: nespokojenost, rozpory, protiklady. Před touto silou božského působení a lásky ke všem se totiž všichni sklánějí a neodvažují se ani dýchat. Neboť Já, laskavý Otec, stále bdím nad lidským srdcem, a když vidím, že se ode Mne vzdaluje, to znamená, že pracuje a miluje lidsky, pak do něj vkládám trny - nelibost, hořkost, které tuto lidskou práci a lidskou lásku píchají a činí trpkou. A duše, když vidí, že je sama píchuta, poznává, že její způsob jednání není božský. Vstoupí tedy do sebe a působí jiným způsobem. Píchnutí jsou totiž strážci lidského srdce a dávají mu oči, aby vidělo, kdo jím hýbe: Bůh nebo stvoření. Když však duše všeho zanechá a jedná a miluje božským způsobem, těší se z Mého pokoje. Místo aby měla strážce a oči žihadel, má strážce pokoje, který odhání vše, co ji může rušit a oči lásky, které odhání a spalují ty, kdo by ji chtěli rušit, takže stojí v pokoji a jsou jí k dispozici. Zdá se, že duše může říci: "Nikdo se mě nedotkne neboť jsem božská a jsem celá z mé sladké lásky Ježíše. Ať se nikdo neodváží rušit můj sladký odpočinek s mým Nejvyšším Dobrem a pokud se odvážíš, Mocí Ježíše, která je moje, tě zaženu." Zdá se, že jsem řekla tolik nesmyslů, ale Ježíš mi jistě odpustí, protože jsem to udělala, abych poslechla. Zdá se, že mi dává téma ve slovech, a já nevědomá a dítě, nemám schopnost to provést.

Nihil obstat

Kanovník Annibale M. Di Francia Eccl.